

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

12. PROSINCE 2010

Z obsahu:

Svatá Kateřina Sienská
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
24. listopadu 2010
- strana 2 -

**Maria - služebnice
pravdy a znamení odporu**
Winfried Abel
- strana 4 -

**Aby Mariina radost
byla i naší radostí**
- strana 5 -

**Zmrtvýchvstání
křesťanství v Rusku**
- strana 5 -

**Potkat Boží
osvobozující lásku**
Rozhovor se zkušeným
zpovědníkem P. Bernhar-
dem Vosickým OCist.
- strana 6 -

**Když vyhladovělá duše
potřebuje klid: advent**
Elisabeth
von Thurn und Taxis
- strana 7 -

**Svatý Stanislav
Kazimierczyk**
- strana 8 -

O svátosti smíření
Mons. Leo Maasburg
- strana 9 -

Marie Julie Jahenny (6)
Oběť za obrácení hříšníků
- strana 10 -

Alvise Vivarini (kolem 1446–1503 nebo 1505): Sv. Jan Křtěl, tempera a olej na panelu, 1475, Madrid

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl mluvit o ženě, která měla v církevních dějinách vynikající roli. Jedná se o svatou Kateřinu Sienskou. Čtrnácté století, ve kterém žila, bylo obtížným obdobím pro život církve a pro celou sociální strukturu v Itálii a v Evropě. Nicméně i v momentech největších těžkostí Bůh nepřestával žehnat svému lidu a probouzel světce a světky, kteří otřásali myslí a srdci a volávali obrácení a obnovu. Kateřina je jednou z nich a ještě dnes k nám promlouvá a vybízí nás, abychom kráčeli s odvahou

ke svatosti, abychom byli stále dokonalejšími učedníky Páně.

Narodila se v Sieně v roce 1347 v početné rodině a zemřela v rodném městě r. 1380. Ve věku 16 let podnícena zjevením svatého Dominika vstoupila do třetího dominikánského řádu, do ženské větve „mantelaty“. Zůstala v rodině a potvrdila slib panenství, který učinila soukromě ještě jako dospívající, věnovala se modlitbě, pokání, dílům lásky a především dobrodiní vůči nemocným.

Svatá Kateřina Sienská

Když se rozšířila pověst o její svatosti, stala se velmi vyhledávanou poradkyní pro osoby všech kategorií: šlechty a politiků, umělců a lidu, osob zasvěcených a duchovních, včetně papeže Řehoře XI., který v té době sídlil v Avignonu, a Kateřina ho vybízela energicky a účinně k návratu do Říma. Mnoho cestovala, aby podpořila vnitřní reformu církve a mír mezi státy: i to byl důvod, proč ji chtěl ctihodný Jan Pavel II. prohlásit za patronku Evropy: starý kontinent by

neměl zapomínat na křesťanské kořeny, které jsou základem jeho cesty, a nadále se držet evangelia a základních hodnot, které zajišťují spravedlnost a svornost.

Kateřina hodně trpěla, jako mnozí světky. Někteří dokonce mysleli, že by se jí nemělo důvěřovat, takže v roce 1374, šest let před smrtí, ji generální dominikánská kapitula povolala do Florencie, aby ji vyslyšela. Postavili jí po boku vzdělaného a pokorného frátera Raimunda z Capuy, budoucího generálního mistra řádu. Stal se jejím zpovědníkem a také „duchovním synem“, napsal první úplný životopis světky. Byla kanonizována roku 1461.

Nauka Kateřiny, která se s obtížemi naučila číst a psát, když už byla dospělá, je obsažena v *Dialogu s Boží prozřetelností neboli Knize božského učení*, vynikajícím díle duchovní literatury, v její *Korespondenci* a ve sbírce *Modlitby*. Její nauka je obdařena takovým bohatstvím, že služebník Boží Pavel VI. ji prohlásil r. 1970 učitelkou církve, tento titul, se druží k onomu titulu spolupatronky Říma podle vůle blahoslaveného Pia IX. a patronky Itálie z rozhodnutí ctihodného Pia XII.

V jednom vidění, které nikdy nevymizelo ze srdce a mysli Kateřiny, jí Madona představila Ježíše, který jí dal zářící prsten se slovy: „Já, tvůj Stvořitel a Spasitel, se s tebou zasnubuji ve víře, kterou zachováš vždy čistou až do doby, kdy budeš se mnou slavit v nebi věčný sňatek“ (Raimund z Capuy, *S. Caterina da Siena, Legenda maior*, n. 115, Siena 1998). Ten prsten byl viditelný pouze pro ni. V této epizodě vidíme živoucí střed Kateřiny zbožnosti a každé opravdové spirituality: kristocentrismus. Kristus je pro ni ženichem, s nímž žije v důvěrném styku, společenství a věrnosti; je dobrem, které miluje nade všechna jiná dobra.

Pokračování na str. 12

Čtení této třetí neděle adventní jsou svým způsobem neobvyklá. Místo přípravy na příchod Mesiáše, kterou bychom v adventě očekávali, setkáváme se již s Pánem, který dává slepým vidět, chromým chodit, hluchým slyšet, malomocné očisťuje, mrtví vstávají

dítelných neduhů, jimiž strádají lidské duše a lidská společnost. A náš Pán přišel na tento svět, aby těchto neduhů zbavil všechny, pro které nebude pohoršením a kamenem úrazu, ale kteří v něm uvítají milo-

Editorial

a chudým se zvěstuje evangelium. Uvzněnému Předchůdci se dostává nejen ujištění o identitě Mesiáše, ale i nejvyšší chvály z nejpovolanějších úst. Pán tak plně schvaluje to, co hlásal největší z proroků. Část tohoto kázání jsme slyšeli před rokem: „Přichází silnější než já. Bude křtít Duchem Svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce, aby pročistil mlat, pšenici shromáždil do sýpky a plevy spálil ohněm neuhasitelným.“ Evangelista Lukáš výslovně poznamenává, že těmito slovy přinášel lidu radostnou zvěst.

Že zrno bude vyčištěno a plevy spáleny, přijímáme tedy nikoliv jako zvěst, která nás má strašit, ale jako zvěst radostnou. Z likvidace plev se přece musíme radovat stejně, jako se radujeme, kdykoliv byla odstraněna slepota, hluchota, strnulost údů, malomocenství a smrt. Tyto viditelné neduhy jsou rovněž obrazem mnohem horších nevi-

srdného Spasitele, kterého nám poslal dobrotivý Otec. Všem takto strádajícím říká apoštol Jakub: „Vydržte trpělivě a nedejte se zviklat, příchod Páně je blízko. Vezměte si za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.“ Patří k nim i první mezi proroky, Předchůdce Jan, který po splnění svého poslání trpělivě čeká ve vězení na katovu sekeru.

Plevy, které je třeba spálit, aby zbylo čisté zrno, chce Pán vymést především z našeho srdce. Je to veliký dar jeho milosrdenství. Jeho „lopata“ je stále v provozu, dal ji svým služebníkům kněžím, aby vyčistili naše mláty. Jeho „čistírnami“ jsou zpovědnice. Blahoslavený, kdo nepohrdne touto institucí, protože by pohrdl samotným Pánem.

„Soudce už stojí přede dveřmi!“ říká nám svatý Jakub dále. Plevy, které je třeba oddělit a vymést, jsou nejen v srdci, ale i ve společnosti. Ty plevy, které

se „neočistí“ zde na zemi, spálí nakonec Soudce ohněm neuhasitelným. I to je součástí adventu, abychom současně s přípravou na oslavu Pánova prvního příchodu, který se uskutečnil před dvěma tisíciletími, měli na paměti jeho druhý příchod na konci časů.

Jak vyplývá z jednoho místa v listech svatého Pavla, první křesťané měli tento příchod stále živě před svým duchovním zrakem a vlastně očekávali, že se uskuteční ještě za jejich života. Dnes bychom řekli, že se mýlili, ale myslím, že se mýlili daleko méně, než dnešní pokolení, které naopak žije, jako by pro ně druhý Pánův příchod už prakticky nepřicházel v úvahu. Kristovým prvním učedníkům ve skutečnosti jejich „omyl“ účinně pomáhal žít tak, jak nás k tomu vybízí Pán v evangeliu, nesnažili se všemožně a pohodlně zabydlet na tomto světě. Jejich bedra byla přepásána a hůl měli v ruce, aby mohli kdykoliv vykročit. A především se z myšlenky na Pána a na setkání s ním nesmírně těšili a tato radostná naděje jim bohatě nahradila jiné pozemské radosti, takže nijak nepociťovali potřebu se po nich shánět ani investovat do tehdy dostupné zábavy, jak je tomu u současné

Pokračování na str. 13

Vzmužte se!

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Nedejte se zvíkat,
neboť příchod Páně je blízko.*

Třetí neděle adventní nás vyzývá k obnovení radosti, která má svůj základ v pevné naději. Pros tedy Ducha Svatého, aby ti pomohl využít dnešní den k obnovení nejradostnější důvěry, která oslavuje Pána a posiluje tvou duši. Pozbuď ji v její skleslosti a vyved' z neplodného smutku, promluv k ní slovy důvěry, která se opírá o Pánovo slovo: *Vzmuž se a neboj se!* Nic z toho, co tě dosud tak tíží, ani vyprahlá pustina, ve které se cítíš tak ztracená, nemá zůstat tvým trvalým údělem. Tvůj Pán vážil neuvěřitelně dalekou cestu, protože tě chce uzdravit, aby ses na své poušti zaradovala, vykvetla jak narcis a mohla *jásat a plesat*. Jen nesmíš zavírat oči před tou radostnou skutečností, že tvůj Pán je blízko. I ty můžeš *uvidět slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha*. Povstaň a vynasnaž se, abys tu zbývající vzdálenost, která tě ještě od něho dělí, překonala trochou vlastního úsilí. Vyprav se rychle za Spasitelem spolu s Janovými učedníky. Jejich otázka je i tvoji otázkou: *Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Jsi ten, který mě může uzdravit?

Pán nepatří k těm, kteří si dělají popularitu halasnými prohlášeními a prázdnými sliby. Ježíš svou totožnost nejdobrotivějšího a současně nejmocnějšího dobrodince dokládá přímo svými činy. Zástup trpících a strádajících, který ho spontánně vyhledává, může o něm vydat nejlepší svědectví. Slepí, hluchí, ochrnutí, nevléčitelně nemocní, ti všichni našli u něho dobrotivou lásku a s ní i ztracené zdraví a nový život. Ptej se těch, kteří mu nyní žehnají a chválí jeho moc, ptej se chudých, kterým se jejich chudoba s jeho příchodem proměnila v radostnou zvěst. Neslyšíš tu ozvěnu hlasu, v němž sám Otec vydává svědectví: *To je můj milovaný Syn*⁽¹⁾?

Ačkoliv tyto důkazy a svědectví jsou tak zřejmé, nechybí těch, kteří je odmítají uznat. Pro některé, kteří by si sami nejraději hráli na nové mesiáše, stává se Ježíš a s ním i všichni, kteří ho tak jednohlasně velebí, kamenem úrazu a zdrojem pohoršení. Pyšní nepřicházejí za Pánem, aby je uzdravil, nýbrž aby ho odmítali. V pýše se snoubí všechny neduhy: je slepá, hluchá, ochrnutá, je mrtvá. Pýcha je malomocenstvím všech falešných mesiášů, slepých vůdců slepých. Není ti nápadné, jak se od nich liší ten, který je nejmocnější, právě svou pokorou a poslušností?⁽²⁾ Jemu se tedy pokloň a předlož mu upřímně všechny své neduhy, i svůj sklon k pýše. *Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!*⁽³⁾

Jaká však bude tvoje odpověď na tuto Boží štědrost? Ježíš totiž nepokrytě prohlašuje, že nás činí účastníky a svědky svých zázraků především proto, abychom se *obrátili a činili pokání v žínici a popelu*⁽⁴⁾. Nezalekni se toho. Jde mu o více než o to, zbavit nás našich neduhů. Dává ti příležitost, aby sis v tomto tak blahodárném setkání s Boží svatostí, mocí a slitovností lépe uvědomil svou nicotu a hříšnost. Teprve pak bude moci udělat na tobě svůj ještě větší zázrak, o který jsi ani nežádal: přizvat tě mezi své vyvolené, které chce poslat jako své *posly před svou tváří, aby mu připravovali cestu*. Z chvály, jakou vyslovuje na adresu uvězněného Jana, můžeš poznat, jak veliké má v takovém poslu zalíbení!

Co jste vyšli na poušť vidět? Trtínu, která se klátí ve větru? Hledáte někoho, kdo jde s duchem doby, otevřel se a přizpůsobil se tomu, co dělá tento svět, chválí se jen svým věhlasem, svou učeností, výmluvností, třebaže přitom mluví o Bohu, bojí se předsudků, veřejného mínění, pokoření, zkoušek? Anebo hledáte člověka v měkkém rouchu, změkčilého, pohodlného, požívačného, marnivého? Nikoliv. Lidé přicházeli, aby se setkali s člověkem, který nedbá na lidské ohledy, ani na své pohodlí, žije skromně a přísně, nebojí se utrpení, sebekázně, umrtvování, nepohodlí a chudoby. Právě jeho věrnost, sebekázeň a přísnost, která bolí, získala mu neochvějnou autoritu i Boží zalíbení. Tento posel Boží se nestaral o sebe, ale celou svou bytostí se zasvětil Božím zájmům. To je *více než prorok*. Chápeš, v čem je pravá velikost? Nikdo není větší než on.

Zdá se ti nepochopitelné, proč ho Pán nevytrhne z Herodových rukou? Protože zůstává i zde věrným služebníkem *království, které není z tohoto světa*⁽⁵⁾. Nepřestává být *předchůdcem toho*, který přišel po něm. Ačkoliv se necítí být hoden rozvázat řemínky jeho obuvi, dostane se mu nejvyššího vyznamenání: smí *předejít* svého Pána i v prolití krve. Až přijde čas, odmění Pán právě tak věrnost a statečnost všech těch, kterým říká: *Já jsem si vyvolil vás*.⁽⁶⁾ Ani taková na pohled bolestiplná cesta nevybočuje z radosti, kterou slibuje dnešní neděle. Máš Pánovo slovo, že je to zármutek, který se *obrátil v radost*⁽⁷⁾, kterou již nikdo nikdy neodejme⁽⁸⁾.

Vezmi si za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně, a tak upevni svou víru a důvěru.

Vyznej hlasitě a přede všemi: *Pane, ke komu půjdu? Není jiného Mesiáše. Ty máš slova věčného života*.⁽⁹⁾ Nauč mě připravovat tvou cestu!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 3,17; ⁽²⁾ srov. Jan 6,38; ⁽³⁾ Mt 8,2;

⁽⁴⁾ Mt 11,21; ⁽⁵⁾ Jan 18,36; ⁽⁶⁾ Jan 15,16;

⁽⁷⁾ Jan 16,20; ⁽⁸⁾ srov. tamt. 22; ⁽⁹⁾ srov. Jan 6,68.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,1–6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvetou poušť. Bujně vykvetou, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šáronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha.

Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným fekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh vás přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vrátí se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčně veselí bude jim věncit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2. čtení – Jak 5,7–10

Vydržte všechno trpělivě až do této doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium – Mt 11,2–11

Jan Křtitel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“

Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: «Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.» Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Maria – služebnice pravdy a znamení odporu

V evangeliu čteme, že Maria spěchala k Alžbětě, když se dověděla o blížícím se narození Jana Křtitele. Pod svým srdcem nesla skryté Ježíše. Tak se z její cesty stalo první eucharistické procesí. Maria byla první a živý Boží svatostánek. Stejně tak je s námi Ježíš na cestě při každém eucharistickém procesí, neboť kněz v něm nese Nejsvětější svátost.

Po příchodu k Alžbětě vyslovuje sama Maria svůj titul „služebnice“ nebo ještě výrazněji „otrokyně“. Představila se tak již andělovi: „Hle, jsem otrokyně Páně, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Otrokyně byla ve starověku majetkem svého pána a jeho nástrojem. V duchovním smyslu znamená otrokyně dobrovolnou kapitulaci člověka před velikostí Boží. To je pravý úkon klanění – adorace. Slovo „kapitulace“ je odvozeno od výrazu „caput“ – hlava a vyjadřuje tak, že člověk svou domýšlivostí být sám sobě Bohem odevzdává Bohu a uznává ho za svou hlavu. Kdo má Boha za hlavu, umožňuje, aby z pravého pramene vytékala Boží moudrost. Maria svou kapitulaci jako „otrokyně Pána“ znovu obnovuje řád stvoření.

Tak nabývá slovo „otrok“ v Písmu svatém dvojí význam: dvojím způsobem je člověk otrokem. Jako otrok hříchu je ne-svobodný, jako otrok Kristův je svobodný a přijatý do přátelství s Kristem (Jan 15,15). Maria se přiklonila ve své pokoře k pravdě o člověku a stala se „služebnicí pravdy“, nejsvobodnější ze všech tvorů.

Ve své ženské intuici Maria velmi jasně rozlišila mezi pouhým souhlasem a spolupůsobením. Božský plán nám není předložen, abychom ho odsouhlasili. My jsme povoláni, abychom svobodným sebeodevzdáním s tímto plánem a velkým Božím dílem spolupůsobili, a v tom spočívá naše nesmírná důstojnost, neboť Boží dílo vysoko překračuje na-

še chápání. Jsme pozváni a povoláni spolupracovat na stvoření i na vykoupění.

Bohužel, my často a rádi směřujeme tyto dvě roviny – odsouhlasit a spolupracovat. Měříme naše povolání podle svých lidských sil a nikoliv podle síly

a moudrosti Boží! Maria se vždy držela Božího slova: „U Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37). Kdyby měřila své povolání být Matkou Boží podle svých lidských sil, nikdy by se nestala Matkou Spasitele. „U Boha není nic nemožného“ – to bylo její vůdčí heslo. Kdyby se naši exegeti řídili podle tohoto hesla, dokázali by plni obdivu hlásat hluboké tajemství Mariina panenství.

Jak se Maria chovala jakožto „služebnice pravdy“? Stejně jako svatý Augustin: pokorně a se vši rozhodností. Maria věděla stejně jako svatý Augustin, že malá nádoba lidského rozumu nepojme nekonečné moře Boží moudrosti. V člověku je však jiná nádoba, která je stvořena k tomu, aby pojala obrovský objem Boží pravdy, a touto nádobou je srdce. „Dát své srdce“ znamená uvěřit pravdě. Maria uchovávala všechno „ve svém srdci“.

Maria znamení odporu

My všichni známe „veliké znamení na nebi“ ze Zjevení svatého Jana: ženu oděnou sluncem s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Ženu, která křičí v porodních bolestech. A současně se zjevuje druhé znamení: velký, ohnivě rudý drak, který by chtěl pohltit dítě, jakmile se narodí (Zj 12). V tomto vidění je obsažen horizont světových dějin i dějin církve.

Komu se tu protirečí? Kdo je tu ohrožován? Právě žena! A především její mateřství! A také církve ve své podstatě.

V době gender-hnutí se stává nebezpečným hájit důstoj-

nost ženy, protože mnoho žen již nevěří ve svou pravou důstojnost, nýbrž mají před očima falešný zmužštěný ideál, kterému sedly na lep. „Mužskost“ se stává „velkým znamením na nebi“ jako nové znamení spásy, bohužel i na mnoha místech v církvi.

Proč? Protože člověk už nechce snášet Boha a jeho otcovský princip. Člověku se zachtělo být sám sobě hlavou. Bůh – Stvořitel se stal nesnesitelnou představou. Člověk sám je stvořitel a tvůrce (designer) světa. Nepodřizuje se Bohu a jeho příkázáním, ale chce sám určovat, co je dobré a co zlé.

Jeho ideologií je změnitelnost lidské přirozenosti v proudu měnící se společnosti a dějinné podmíněnosti lidské bytosti. Protože z toho vyvozuje, že neexistují žádná objektivní kritéria, propadá člověk relativismu hodnot: dobré je to, co je právě užitečné. Dobré je to, co mě baví...!

Kdo představuje ženu takovou, jakou ji stvořil Bůh, stává se předmětem výsměchu. Právě Marii nám Bůh představuje jako obraz ženy a církve.

Před několika týdny předložila švýcarská socialistka Doris Stumpová v Evropské radě návrh, aby z oficiálního slovníku bylo vyřazeno slovo „matka“ jakožto výraz sexistického stereotypu, který způsobuje diskriminaci a jednostranné hodnocení ženy. Místo toho navrhuje nahradit termín „otec“ a „matka“ v úředním označování termíny „rodič-1“ a „rodič-2“.

Takové slabomyšlné smýšlení infiltruje i do církve, jejíž mateřský charakter už mnozí nechápou a uchylují se k představám „demokratických struktur“. Již v roce 1970 si stěžoval Hans Urs von Balthasar, že církve ztrácí své mysticko-mateřské rysy.

Mateřství je však předpokladem pro kněžství. Neboť kněžství má božskou i lidskou složku a vychází vždy z mateřství: Bo-

MATKA BOŽÍ, NOVÁ EVA

Pro každého, kdo věří, že Církev na zemi a na nebi tvoří jedno veliké tělo, ve kterém má každý svatý Boží tvor své místo, kdo je si vědom svatosti a důstojnosti svaté Panny, jejíž život je modlitba, pro toho je nemožné, aby nepochopil, že jejím úkolem v nebi je ustavičně se přimlouvat za věřící bojující církve. Náš pravý vztah k ní musí být vztah chráněnců k Ochránkyni. A jestliže moc Hada spočívá ve svádění, pak přimluva té, která ustavičně bojuje s Drakem, je zbrání nové Evy, Matky Boží.

John Henry Newman

„POMSTA“ SVATÉHO ANTONÍNA

V mnichovském kostele sv. Bena chtěl zloděj vylomit pokladničku pod sochou svatého Antonína. Socha světce v životní velikosti se přitom převrátila a spadla mu na hlavu. Pokladna zůstala na místě. Zloděj zazvonil v sousedním domě, aby požádal o ošetření rány na hlavě. Ale během tohoto ošetřování ukradla jeho společnice pokladnu v bytě ošetřovatele.

Kath-net

zí Syn by nebyl Kristem a Velknězem, kdyby neměl lidskou matku. Maria mu nabídla své mateřské lůno, své lidské tělo a svou krev.

Mariino jedinečné povolání bylo být matkou nejen ve věcném a materiálním smyslu, ale také v hluboké duchovní hloubce, zbavené všeho, co není Boží, co není orientováno výlučně k Němu. Proto se Maria představuje jako jedinečné „Početí“. Jak Bůh řekl ústy svého posla: „Jsi plná milosti!“

Nedostatek kněží je důsledkem nedostatku matek a také nedostatečného mateřství církve. Kdo chápe církev jen z aspektu moci a kariéry, nikdy není schopen náležitě představovat Kristova svátostnou plnou moc.

Kněžství a kněžská služba potřebuje především božské komponenty, nikoliv lidské mocenské postavení. Kněz není manažer farnosti, není odborník na teologii, není moderátor bohoslužeb, diplomovaný odborník na liturgii, kvalifikovaný poradce a nouzový psycholog. Kněz svátostně zpřítomňuje Krista. Proto se kněžská povolání mohou rodit jen stejnou cestou, jak tomu bylo u Ježíše Krista, skrze Boží povolání (ty jsi kněz navěky...) a skrze mateřské zprostředkování – prostý ženský mariánský postoj: Ať se mi stane podle tvého slova.

Maria je trvalé poselství Boha člověku: poselství o lidské „součinnosti“ (o mateřství), která nám darovala jediného Prostředníka a s ním celému světu spásu, naději a jistotu.

Tak se Maria projevuje jako „služebnice pravdy a znamení odporu“ a s ní církev jako jediná cílevědomá cesta k budoucnosti. Můžeme tedy volat slovy hymnu Ave, maris stella:

Panno požehnaná, milostí jsi schrána: změň nás v prosté viny, v tiché, čisté syny. Dopřej nám žít čistě, ať kráčíme jistě k tobě do tvé říše patřit na Ježíše.

*Der Fels 10/2010
Překlad -lš-*

Aby Mariina radost byla i naší radostí

Pane, náš Bože, příteli lidí, Tys poslal do Nazareta k Marii anděla, aby jí řekl: „Buď zdráva, milostiplná, Pán je s tebou.“ Ona měla vnímavé srdce, a když jsi ji prosil o neočekávané, o nemožné, dotkl ses jí svým slovem.

Zajisti nám stejnou milost, jakou přijala Panna: učini nás vnímavými pro své slovo. Učini nás otevřenými pro všechna slova, která přicházejí od Tebe nebo od tvých dětí, které jsi nám poslal do cesty. Osvobod' nás od smutku uzavřeného srdce, aby Mariina radost byla také naší radostí dnes i po celou věčnost.

Mnoho našich radostí tíhne k tomu, abychom se do nich sami uzavírali; jsou více nebo méně narcistické. Ať se proto nedíváme, že jsou jen tak krátkodobé! Zcela jiná je radost, která přichází od Boha: otevírá naše srdce,

aby nás poslala k druhým. Nezpůsobí, že se stáhneme do sebe: vede nás naopak zcela přirozeným způsobem k lásce k našim bratřím.

Po slovu anděla měla Maria všechny důvody světa, aby se uzavřela do sebe a vychutnala zázrak, který v ní Bůh uskutečnil. Jaký poklad nosila nyní ve svém lůně! Nemělo toto Dítě na sebe soustředit její pozornost? Plným právem mohla obrátit pohled na sebe. Ale ona se nedívá na sebe.

Radost, kterou v ní Bůh vyvolal, ji vede k tomu, aby opustila dům, aby opustila Josefa a neprodleně se odebrala k Alžbětě. „Vydala se na cestu do jednoho judského města v horách.“

„Neboť On shlédl na poníženost své služebnice“ (Lk 1,48). Maria nese ve svém lůně Toho, který „bude nazván Synem Nej-

vyššího“ (Lk 1,32), ale netěží z toho pro sebe slávu. Jen Bůh je veliký, jen On působí divy: ona sama jen přijímá; je nadšena Boží péčí, kterou jí věnuje...

Maria je zajisté pokorná, ale především je „malá“. Jestliže je pokora ctnost, je poníženost spíše dar. Maria opravdu cítí svou poníženost, nemusí ji vynucovat. Stačí jí obdiv k Boží velikosti a jeho darům, aby jí dal s radostnou jistotou poznat její poníženost před tváří lásky, se kterou jí Bůh jde vstříc. Neboť kým je ona ve srovnání s Bohem?

Bez ohledu na své pozemské zásluhy nebo lidské schopnosti je si jista, že všechno obdržela z čisté milosti. Proto se Maria radostně a spontánně otevírá a přijímá Boha na celý svůj život zcela a bezvýhradně.

*Z Raduj se, Maria
Slova života, Vánoce 1985*

Zmrtvýchvstání křesťanství v Rusku

28. července 2010 se v Moskvě a v Kyjevě odehrálo něco, co by mělo každého v historii orientovaného člověka přivést k úžasu. Rusko slavilo svůj křest, k němuž došlo před více než 1000 lety v roce 988 za knížete Vladimíra.

Uplynulo sotva 27 let od doby, kdy americký prezident Ronald Reagan nazval v roce 1983 Rusko „říší zla“. Dnes slaví ruský prezident Dmitrij Anatoljevič Medvěděv zmrtvýchvstání křesťanství a především ruské pravoslavné církve.

Historická volba

„Postavili jsme se proti agresivnímu ateismu a novopohanství, setrváváme pevně v naší víře v Boha,“ řekl patriarcha Kirill. V katedrále svaté Sofie ve Velkém Novgorodě zapálil ministerský předseda Vladimír Putin svíci a řekl: „Je to událost kolosálního významu, Rusko provedlo historickou volbu.“

Mnozí jsou přesvědčeni, že takové státní uznání události náboženského charakteru v tak velkém rozsahu by bylo v USA nemyšlitelné.

Obrat za Gorbačova

Ozývají se nicméně v zemi také hlasy, že taková angažovanost státu vůči církvi neodpovídá ústavě. Trend sblížení státu a církve znepokojil 20 milionů muslimů, kteří žijí v Rusku. Velkým obratem pro zemi prý byly oslavy za Michaila Gorbačova v roce 1988.

Slova se ztrácejí

Jak to bude vypadat za deset nebo dvacet roků, nedokáže nikdo předpovědět. Morální základy Spojených států amerických a s nimi celého západního světa se ocitly na cestě úpadku. Nedávno jsem byl na kázání jednoho duchovního, který se vrátil do Evropy z Kanady. Co ho

po návratu napadlo, je skutečnost, že určité pojmy a slova z křesťanského katalogu hodnot jako velkodušnost, odpuštění, čistota, odříkání a obětavost již zde nejsou slyšet. Když scházejí slova, scházejí i obsahy, usoudil řečník. Položil tím jistě prst na bolavou ránu.

Dramatický vývoj

V Moskvě a jiných městech Ruska mají ještě starostové odvalu zakázat podniky, které jsou v rozporu s morálkou většiny. V Evropě se jich naopak starostové sami účastní. O etice, mravnosti není možno diskutovat, buď za nimi pevně stojíme, nebo je popíráme. Ale důsledky se nemožou nedostavit. Varováním by měl být hrozivý pokles porodnosti. Projeví se to brzy dramaticky na poli péče a sociálního zabezpečení.

*Alfons Sarach
Christ von Morgen 9/2010*

Potkat Boží osvobozující lásku

K přijímání chodí téměř všichni, ke zpovědi jich chodí méně. Jsou farnosti, kde děti před prvním svatým přijímáním nepřístupují ke svátosti smíření. Kde je chyba? Rozhovor se zkušeným zpovědníkem P. Bernhardem Vosickým OCist.

Proč se někteří tak málo zpovídají?

Začnu trochu humorně. Před několika lety jsem byl na slezském poutním místě Hora svatě Anny. Tam se přicházejí v létě lidé zpovídat: mladí, staří, policisté, vojáci, kněží stojí v řadě před zpovědníci. Jeden místní franťáček ukázal na tyto lidi a řekl: „V Polsku se ještě hřeší, tak se lidé zpovídají. U vás už asi nikdo nehřeší.“ V tom je ten problém. Lidé u nás sice hřeší, ale nezpovídají se, protože neuznávají hřích. Zvykli si na to, dívat se na hřích jako na kavalírský delikt nebo ho prostě potlačí. Kdo má špatné svědomí, naučí se ho potlačovat. A čím více se svědomí otupí, tím těžší je poznat a uznat hřích. Naším problémem je chybějící vědomí hříchu.

Jak je možno poznat hřích?

Podstatou hříchu je jasný rozchod s Bohem, vědomé a dobrovolné porušení Božího zákona. Ale kdo zná Boží přikázání? Třeba to třetí o svěcení dne Páně. Neděle byla odjakživa spojena s návštěvou mše svaté, abychom se setkali se Zmrtvýchvstalým a On nás vtáhl do svého života, smrti a zmrtvýchvstání. Mnoho lidí už o toto životní setkání s Kristem nestojí. Nechápu to jako hřích, když nejdou na mši, distancovali se od Krista. Oni však také často nevidí v Kristu živého Boha a neuznávají ho za svého Vykupitele.

Ale jsou také lidé, kteří chodí pravidelně do kostela, ale nezpovídají se. Kde je chyba?

I zde chybí vědomí hříchu. Ježíš říká v Horském kázání: „Blahoslavení čistého srdce, protože oni uvidí Boha.“ Této čistotě svědomí už mnozí lidé nepřikládají váhu. Myslí si, Bůh je stejně mi-

losrdný. On přivře oči a nebude brát moje hříchy a slabosti tak tragicky. Také Ježíšova slova jako „Kdo se dívá na ženu žádostivě, již s ní zhřešil ve svém srdci“, chápou jako přehnaný požadavek. Jak by mohl Ježíš něco takového chtít! Anebo: „Kdo opustí svou ženu a vezme si jinou, cizoloží.“ O tom říkají: „To už dnes není možné tvrdit.“ Některé požadavky, které jsou v Písmu svatém výslovně uvedeny jako vlastní Ježíšova slova, se pokládají za nadsázky. To už není aktuální! V tom nastal zlom: neznají Krista a jeho mravní učení.

Mnozí si myslí: Lehké hříchy, to snad ... Ale vědomě proti Kristu, to ne!

Vědomí hříchu musí růst. Jak se to děje? Tím, že se intenzivně modlím a čtu Písmo svaté. Když se modlím, Duch Svätý sestupuje do mého srdce. Je to On, kdo nás vyvádí z hříchu. Dává nám poznat, že naše srdce není čisté: Nesmyslíš tak, jak smýšlí Bůh. Nejsi v souladu s jeho vůlí. A pak je tu četba Písma svatého: čím lépe známe Písmo svaté, tím lépe známe Krista. Kdo nezná Písmo, nepoznává hřích. A kdo se nemodlí, nedává vstoupit Duchu Svatému, a již to je hřích.

Neschází nám také odpovídající návod ze strany církve?

Zcela jistě. Když mi někdo řekne, že neví, z čeho se má zpovídat (a takových je mnoho), dám mu do ruky zpovědní zrcadlo. Musí nechat na sebe působit Desatero alespoň deset minut. Často se dostaví reakce: To všechno já mám! Jiní říkají: To je příliš heslovité. Těm dám přečíst část prvního listu svatého Pavla Korinťanům (kap. 13) o lásce: všechno snáší, všechno přetrpí, nenadýmá se, nikdy ne-

přestává... Pak si může položit otázku: Jsem takový, že všechno snáším, nenadýmám se? Dobře se také poznáme podle Horského kázání: nesuďte, žehnejte, neproklínejte, modlete se za ty, kteří vám ubližují, vyjmi trám ze svého oka. Nebo: Z každého zbytečného slova budete skládat účty. To je velmi aktuální pro novináře a kněze. Kdo s takovými pravdami porovná svůj život, má ve zpovědi o čem mluvit.

Čím se vyznačuje dobrá zpověď?

Mnozí si myslí, že musí vy počítat co nejvíce hříchů co nepřesněji. Nejdůležitější je však lítost. Někdo může krásně líčit své hříchy. Ale vůbec jich nelituje. Příklad: Muž ženatý třicet let poznal jinou ženu, jsou si duševně velice blízcí a pak „někdy dojde k nějakému sexuálnímu vztahu. Ale jak toho mám litovat, když duchovní partnerství je tak dobré?“ Že mám někoho rád pro jeho duchovní vlastnosti, to ještě není hřích. Ovšem nevěra ano! To je porušení slibu být po celý život věrný. A toho je třeba litovat a napravit.

Je třeba lítost prožívat v hlubokém citovém pohnutí?

Lítost je pokorné a zkroušené srdce. Poznávám svou ubohost a slabost a jako marnotratný syn říkám: Zhřešil jsem a nejsem hoden nazývat se tvým synem. Uznávám a vyznávám, že to, co mě spojuje s Bohem, bylo porušeno.

Není tedy nutné velké citové dojetí?

Někdy může dojít na slzy lítosti. Zažívám to často u některých mladých lidí: pravé slzy, protože je jim líto, že urazili Boží lásku k člověku vyslovenou

P. Bernhard Vosický OCist.

lži, pomluvou. Je mi líto, že jsem druhým ublížil. Ale není to rozhodující. To rozhodující je odpor k hříchu a rozhodnutí: Již nebudu hřešit.

Lítost a předsevzetí jsou tedy těsně spojeny?

Ano. Čím uvědomělejší je tento akt vůle, tím lépe. Nejlepší je proměnit úkon lítosti v pevný úkon víry: Můj vztah ke Kristu již nesmí být takový jako dosud. Je možno být také konkrétní: vzít do rukou kříž, postavit před obraz Božího Milosrdenství: Ježíši, důvěřuji Ti! Věřím, že mě může skutečně naplnit a učinit šťastným. Všechno ostatní, čemu jsem dříve dával přednost, nebylo naplněním.

To je lítost. Zpověď je tedy priznání: na jedné straně k vině a na druhé straně přiklonění ke Kristu, jedinému Vykupiteli, protože sám se z vin nemohu vyhrabat.

Jak je to s pokáním?

Rád ukládám jako pokání skutky. Třeba u kněží: „Polib oltář a evangeliář s láskou a nikoliv jako rituál. Líbáš Pána na ústa.“ Skutek pokání je také toto: osobám, s nimiž mám problémy, žehnat, nikoliv rukou, ale v srdci a pohledem. Přát této osobě více milostí, než kolik jsem obdržel já. Tak je možno překonávat odpor. Působení je uzdravující: vztahy se mění. V Ježíšově jménu odpouštím 77x7krát. Nebo: Požádat osobu o odpuštění, případně jen před Boží tváří. Obrácení není jen věcí okamžiku, je to proces. ▶

SVĚDOMÍ

Svědění není ani obezřetné sobectví, ani přání být v souladu sám se sebou, nýbrž je to poselství někoho, kdo jak v přítomnosti, tak v milosti skrze závoj k nám promlouvá a poučuje nás a vede skrze své projevy. (...)

Podívejme se však, jaké představy o svědomí existují dnes v duchovním životě lidí. Svědomí má dnes v sobě málo z toho, jak vypadá svědomí ve starém, pravém katolickém smyslu slova. (...) Když se dnes lidé odvolávají na právo „svědomí“, myslí tím nikoliv na práva Stvořitele a ani ne na závazky vůči Stvořiteli, ani na závazky, jaké má tvor vůči němu v myšlení a konání, nýbrž myslí na právo myslet, psát a jednat, jak se to hodí jejich úsudku nebo jejich náladě, aniž by vůbec mysleli na Boha, (...) a chápou to jako „právo na sebeurčení“. (...)

Když mluví o svědomí, myslím tím opravdové svědomí. Je-li někdy oprávněné vystoupit proti nejvyšší, i když ne neomylné autoritě papeže, musí se jednat, jak bylo výše řečeno, o něco jiného, než o onen ubohý falzifikát, který je pod tímto jménem v oběhu.

John Henry Newman v dopise hraběti z Norfolk (1875)

► **Odcházejí lidé od zpovědi osvození?**

Často slyším: „Nyní ze mě všechno spadlo.“ Děje se to především u hříchů spáchaných skutkem: potrat, těžká neláska, nenávisť, sebenenávisť. V posledním případě žádám od lidí, aby řekli: „Chci opět sebe!“ Zasměji se, ale pozorují, že něco z nich spadlo. Ježíš se ptal: Chceš být uzdraven? Proto také otázka: Věříš, že ti Bůh odpustil? Někteří s tím mají těžkosti. Kde se to však podaří, může dojít až k radostnému výkřiku. Někdy se stane, že mě kajicník obejmě.

Potřebuje církev ke své obnově oživení svátosti pokání?

Bezpodmínečně! Je to jediná cesta. Bariéry, které stojí mezi námi v církvi, jsou právě hříchy. Ty musíme přinést před Boha. To, co nás rozděluje, je vždy hřích: egoismus, arogance, svévole. A co nás spojuje, je Duch Svatý.

Jak je možno podpořit atraktivnost této svátosti?

Lidé by více chodili ke zpovědi, kdyby viděli, jak se jim nabízí mnoho možností. Vidíme to u nás v Heiligenkreuzu při nočních adoracích mládeže, na které přichází 200–300 lidí. Je obsazeno mnoho zpovědnic se jmény zpovědníků, kteří zpovídají. Je dobré vědět, s kým člověk mlu-

ví, i když je možno se zpovídat přímo s vědomím, že se vyznává přímo Kristu. On odpouští, On vykupuje, On tě zná skrz naskrz. Kde je mnoho nabídek, tam to lidi přitahuje. Když vidíme, že mnoho lidí se zpovídá, i nám přijde myšlenka udělat totéž. Např. při školní zpovědi: zatímco žáci se připravují na zpověď, vidí, že jsou připraveni tři zpovědníci, a vidí, jak se zpovídá ředitel, věřící muž, jak se zpovídá učitel náboženství. To je velmi důležité! Pak i žáci přistupují k svátosti pokání. To je možno pozorovat také v Medjugorje. Tedy: zvýšit přitažlivé nabídky.

Jak prožívá kněz úřad zpovědníka?

Je to ta nejkrásnější věc. Mám krásné povolání. Jiní mají velkou pozemskou moc, ale spojovat duše s Bohem, to je vyhrazeno jen knězi – a to je opravdová velikost. A tuto plnou moc nosím stále s sebou. Kamkoliv přijdu, slétají se holubice. Všude prožívám otázku: Mohu požádat o zpověď? Kdo žije v této připravenosti, toho lidé oslovují.

VISION 2000 – 6/2010

Otázky kladl Christof Gaspari

Překlad -lš-

Pozn.: P. Dr. Vosicky je profesorem liturgických věd na Papežské vysoké škole v Heiligenkreuzu.

Když vyhladovělá duše potřebuje klid: advent

Pro většinu lidí spočívá advent ve dvou věcech: nákup a jídlo. Žádný jiný měsíc nejsme tak vystaveni konzumnímu teroru jako v prosinci. Kdyby nějaký Marfan v adventní době procházel obchodním domem, myslil by si, že my pozemšťané k životu nepotřebujeme dýchat, ale nakupovat. Adventní doba je pro nás závod s časem. Když konečně Vánoce zaklepou na dveře, všichni se snaží mermomocí „příjemně“ oslavovat. Místo klidu a pohody přináší každý řadu neúčelných dáreků a stres. Dříve jsem se ptala, proč se dospělí před Vánoce tak honí. Nyní je mi to jasné. Mezi adventními věnci a pečením se nám ztratila podstata adventu.

Advent je přece doba zamyšlení, rozjímání. Je to doba, kdy se připravujeme na narození Páně. Advent znamená „příchod“. Musíme se tedy připravit na příchod Krista. Potřebuji k tomu klid a čas, abych se usebrala. Advent je ideální doba, kdy můžeme provést revizi uplynulého roku a vytyčit si cíle pro nový. Mentální jaro mi pomáhá znovu se orientovat. Práce a „volný čas“ však kladou na nás takové nároky, že nemáme čas zamyslet se nad sebou a nad svou vírou. Přitom je to tak důležité, někdy se zastavit.

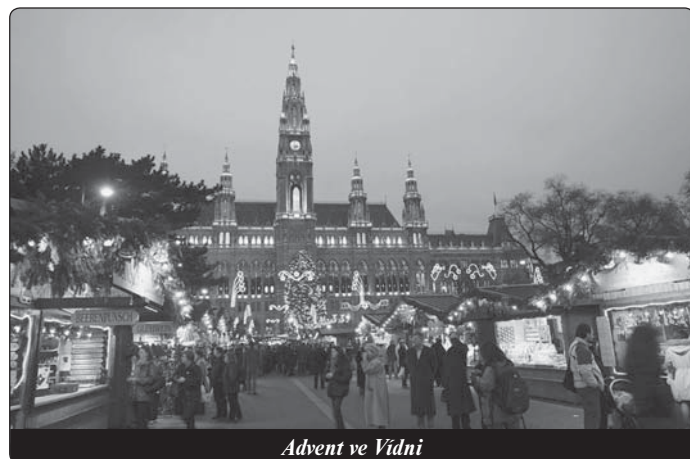
Když konečně přijdou Vánoce, vlastně se v nás nic nezměnilo. Naopak, mysleli jsme, že jsme advent svým shonem a kupováním využili správně. Tak významný svátek se utopí v cukroví a víně.

Žijeme ve vizuální době. Média a internet nás bombardují obrazy, z nichž mnohé jsou ošklivé a urážející. Naše duše se stahuje do své ulity. Vůbec nám nezbývá čas, abychom tyto obrazy zpracovali. Není čas pro modlitbu a meditaci, namlouváme si. Není čas otevřít se Boží vůli a osvobodit se ze zajetí egoismu. Advent je přitom ta pravá doba darovat také něco své duši.

Ještě nějakou dobu přede mnou byl advent něco jako postní doba – zaměřený na zamyšlení a odříkání. Hojnost končila martinskou husou a pak bylo třeba vydržet až do Svatého večera. Umím si představit, že pak se lidé na vánoční svátky více těšili a dokázali se více odpoutat od některých zdánlivě nevyhnutelných potěšení. Naším největším pokladem je naše duše. Proč nevyužijeme adventní čas k tomu, abychom obdarovali především svou vyhladovělou duši a pravými pochoutkami a dary ji opět postavili na nohy?

Z knihy Fromm!

*od Elisabeth von Thurn und Taxis
přeložil -lš-*

Advent ve Vídni

Svatý Stanislav Kazimierczyk

K šesti světcům, které Svätý otec Benedikt XVI. kanonizoval letos v září, patří také polský světec, kněz a řeholník Stanislav Kazimierczyk, nazvaný tak podle města svého rodiště a svého působení.

Kazimierz byl v 15. století samostatným městem nedaleko Krakova. Žili zde manželé Matěj a Hedvika Sołtysovi. Matěj byl tkalcem a současně zasedal v městském soudu jako soudce. Jejich manželství bylo dlouho bezdětné, ale Hedvika neztrácela naději, že ji Pán obdaří dítětem. Oba manželé se mnoho modlili a svou modlitbu podporovali hojnou almužnou. Nakonec 27. září 1433 na svátek svatého krakovského biskupa Stanislava se jim narodil syn. Dali mu proto při křtu jméno Stanislav. Vychovávali svého jedináčka v duchu zbožnosti a on také začal záhy projevovat sklon k zbožnosti a současně velké nadání. Proto po úspěšném ukončení základního vzdělání v Kazimierzi poslali svého syna do Akademie krakovské, kde tehdy vyučovala celá řada významných a svatých profesorů. Stanislav zde ve svých 33 letech získal doktorát filosofie a rok nato doktorát teologie a stal se na akademii profesorem, který vyučoval mládež s velkým úspěchem.

Jeho velká zbožnost a Boží volání ho však záhy odvedly z univerzitní katedry do kláštera do řad kanovníků svatého Augustina, kteří měli svůj dům v jeho rodném městě. Příbuzní ho od tohoto kroku zrazovali. Věnoval se duší i srdcem všem cvičením v ctnosti, která mu řeholní život nabízel. Vyznačoval se velkou pokorou, poslušností a úctou ke všem řeholníkům. Bez ohledu na své univerzitní vzdělání vykonával jako ten nejposlednější i nejobyčejnější práce a služby. Za každý poklesek i lidskou slabost se přísně trestal. Starým spolubratřím a hostům s radostí umýval nohy.

Po skončení ročního noviciátu složil řeholní sliby a rok nato

přijal kněžské svěcení (r. 1456). V dalších letech využíval svou kvalifikaci ke vzdělávání rádového dorostu. Nevyučoval jen slovem, ale také svým příkladem. Velmi mnoho času věnoval modlitbě. Po pěti letech kněžského života ho povolali představení ke službě kazatele a zpovědníka v chrámu Božího Těla. Tuto funkci vykonával s nemalou horlivostí po dobu 28 let až do konce svého života. Měl pro ni nejen vysoké vzdělání, ale také pravou dispozici ve svém hlubokém duchovním a ctnostném

Sv. Stanislav Kazimierczyk

životě. Hovořil nejen polsky, ale také německy. Jeho kázání byla šitá na míru obyvatel Kazimierze, které velmi dobře znal. Znal jejich obyčej, hříchy, starosti i jejich zbožnost. Věnoval velkou pozornost především třem tématům: na základě důkladné znalosti Písma svatého nemilosrdně tepal všechny druhy hříchu, šířil úctu k Nejsvětější svátosti a horlil pro mariánskou úctu. Mnoho času trávil ve zpovědnici. Jen Bůh ví, kolika duším pomohl dosáhnout věčné spásy.

Otec Stanislav byl starostlivým otcem chudých a nadějí nemocných. Znal lidské těžkosti a uměl podporovat lidi ve všech jejich problémech. I z toho, co mělo sloužit za pokrm jemu sa-

motnému, pomáhal chudým a hladovým. Pravidelně a obětavě navštěvoval své nemocné farníky a přinášel jim svátostný pokrm. Se všemi jednal stejně laskavě a úslužně, ať už to byli bohatí měšťané, nebo příslušníci nejchudší vrstvy.

Svatý řeholník vynikal především velkou eucharistickou úctou. V hlubokém usebrání se připravoval na mši svatou. Při jejím slavení mu často po tváři stékaly slzy. Choval velkou úctu ke svému křesťanskému patronu, mučedníku svatému Stanislavovi. Často navštěvoval Skalku, kde krakovský biskup prolil svou krev a kde se stalo mnoho zázraků, které tohoto světce proslavily. Když se zde jednou zbožně modlil, zjevila se mu Matka Boží se svým Dítětem a s biskupem Stanislavem a svatými patrony a uslyšel v srdci hlas: „Raduj se, můj synu Stanislave, ze své horoucí úcty, kterou chováš ke mně a ke svému patronu Stanislavovi. Pokračuj statečně na cestě své zbožnosti a čeká tě v nebi velká sláva a bohatá odměna.“ Po tomto zjevení ještě více vzrostla jeho horlivost a úsilí o svatost. Rozjímal mnoho o utrpení Páně, jeho kruté smrti a o jeho nekonečném milosrdenství. Jeho posty a noční bdění se staly ještě přísnější. Do jídelny přicházel přesně, ale spíše než po pokrmu toužil po duchovní četbě, která se během stolování konala. Dvakrát týdně žil jen o chlebu a vodě a strhl svým příkladem i řadu svých spolubratřím. Svoje porce věnovali ubožákům, pro které byla fortuna vždy otevřená.

Byla to ovšem doba, kdy v Krakově nebyl světec ojedinělým zjevem, ale zářila jich tu celá souhvězdí. Patřili k nim např. augustinián Izaiáš Boner,

Sv. Stanislav Kazimierczyk

Jan Kanty, bernardin Šimon z Lipnice, Michael Gedrojć, Svatoslav, misionář u Panny Marie v Krakově, sv. Jan z Dukly a Marian Jeziorek.

Pověst o Stanislavově svatosti pronikla i na královský dvůr. Když se polská vojska připravovala na střet s tatarskými nájezdníky, navštívil ho kníže Jan Olbracht a vyprosil si jeho požehnání. Jeho vojsko způsobilo Tatarům úplný pogrom v bitvě u Kopystrzyna nad Murachvou, ke které došlo na svátek Jména Panny Marie roku 1487. Jan Olbracht připisoval toto vítězství přímělu svatého řeholníka.

Spal velmi málo, a to na holoé zemi v žíněné košili. V noci navštěvoval nemocné spolubratry a modlil se celý žaltář. Často se bičoval a prosil přítom za obrácení hříšníků.

Jeho třicet let trvající umrtvování a ustavičná horlivost v modlitbě i práci značně oslabily jeho tělesný organismus. Tuto vyčerpanost dovršila jeho poslední postní doba. Když o Velikonocích opět přijímal potravu, jeho organismus byl již zcela vyčerpan a on se těžce rozmohl. Na ošetřovaně, kde vypravil do nebe mnoho svých spolubratřím, ležel nyní sám a chystal se na setkání s Pánem. Tehdy se mu podruhé zjevila Panna Maria v kruhu svatých patronů a řekla mu: „Vstaň a pospěš, můj synu Stanislave. Ještě dnes budeš se mnou ve věčné slávě!“ Po této nebeské návštěvě začal

hlasitě děkovat Bohu za toto nadpřirozené zjevení. Požádal bratry, kteří se k němu seběhli, aby mu přinesli Tělo Páně. Pak všem požehnal a řekl slovy sv. Pavla: „A nyní vás poroučím Bohu a slovu jeho milosti, které má moc zjednat dědictví ve společenství svatých“ (Sk 20,32). Při vši své slabosti si klekl a s roztaženými pažemi se ponořil do modlitby. Jeho poslední slova byla: „Pane Ježíši Kriste, Synu živého Boha, do tvých nejsvětějších rukou odevzdávám svou duši.“ Tak skončil svůj svatý život 3. května 1489 o slavnosti Nalezení Svatého Kříže ve věku 55 let po 35 letech a šesti měsících řeholního života.

K jeho rakvi se hrnuly davy věřících z Krakova a celého okolí. Jeho ostatky uložili do hrobky v klášterním kostele u oltáře svaté Magdalény. Brzy nato se zjevil těžce nemocné Regině Czerné a řekl jí, aby se odebrala k jeho hrobu, že bude uzdravena. Jakmile poklekla u jeho hrobu, byla náhle uzdravena. Tato příhoda zavedla podnět k modlitbám a návštěvám, které měly za následek velkou řadu zázraků. Již v prvním roce jich bylo 160. Když se stal farářem kostela Božího Těla Martin Kłoczyński, vybudoval v roce 1636

Uctívání ostatků sv. Stanislava Kazimierczyka

nový zděný klášter, kostelní věž a nové skvostné oltáře v kostele. Když byl při té příležitosti s povolením krakovského biskupa otevřen za přítomnosti apoštolských notářů světcův hrob, našli jeho tělo obložené rozmarýnem, který si zachoval svou svěžest. Ostatky byly umístěny do nového sarkofágu v krásném mauzoleu.

Podle zahraničních pramenů -lš-

O svátosti smíření

Zpověď: opomíjená svátost, kterou je třeba znovu objevit. O této problematice hovořil P. Maasburg, dlouholetý spolupracovník Matky Terezy na semináři v Heiligenkreuzu.

V letech 1988–1989 jsem byl v Arménii v zastoupení sester Matky Terezy, která tehdy nemohla opustit místo působení. Byl jsem pozván k jedné soudkyni. Jednali jsme spolu prostřednictvím tlumočnice. Před jejím domem stálo velké osobní auto, moskvič. Byla zřejmě někým, kdo je dokonale zařazen do nomenklaturních kádrů. Vyprávěla mi, že je nejmladší soudkyní v SSSR. Tvrdě pro to pracovala.

Náhle zazvonil telefon – že měla k dispozici telefon, ukazuje, jaké měla postavení. Po telefonátu se dala do pláče. Její neteř, která jí zřejmě velmi ležela na srdci, si při hře nešťastnou náhodou zranila obě oči. Lékaři se obávali, že zcela oslepne. Náhle se mě zeptala: „Nemůžete pomoci?“ „Nejsem lékař...“ „Ale jste kněz!“

Vnitřně jsem zavolal Matku Boží: Co mám dělat? Pak jsem sáhl do kapsy – a byly zde dvě zázračné medailky. „Dejte tuto medailku své neteři, ať jí stále nosí na krku. A vám také dám jednu. Noste ji a modlete se každý den: Matko Boží, uzdrav moji neteř!“

Nálada byla pochopitelně stísněná. Oběd rychle skončil. ... Po třech týdnech mě volal telefon: opět pozvání na oběd. Nálada byla zcela změněná. Soudkyně sděluje: Neteř není zcela uzdravena, ale obě oči jsou zachráněny! Nyní je žena zcela otevřená. Nemluví již jako nomenklatura, nýbrž vypravuje: Zcela se zaprodala, aby dosáhla svého cíle být soudkyní. Již pět let je takto činná a za tu dobu nevynešla ani jeden rozsudek podle svého úsudku, nýbrž tak, jak jí to předložila strana ...

Rok po tomto rozhovoru byla soudkyně Zuzana pokřtěna. Za tři roky na to zemřela na rakovinu.

Proč to vypravuji? Protože to ilustruje roli kněze, i ve zpovědi. Je to rozhodující role, velice důležitá, ale konec konců zcela bezmocná. My kněží máme před sebou lidi, kteří konstatují, že někdy v životě selhali – stejně jako my kněží. Uděláme přehmat, zbloudíme a záhy konstatujeme, že to nestačí, vynasnažit se více. Když se ohlédnou na svůj život, musím říct: v rozhodujících okamžicích ve zcela konkrétních či-

Mons. Leo Maasburg

nech jsem vždy na sebe uvalil vinu. Pravděpodobně jsem nikdy nebyl schopný to napravit, každopádně ne tak, jako by se nic nestalo. Buď to nebyl člověk, kterého jsem poškodil, k dosažení, anebo se následky mého činu nebo zanedbání vymkly kontrole – nebo proto, že vím, že i dnes jsem tak slabý, že se nechovám vždy důsledně.

Papež Benedikt jednou řekl, že na světě se nic nezlepší, když zlo nebude překonáno. Ale zlo je možno překonat jen odpuštěním. Ovšem: toto odpuštění nám může udělit jen Pán. To je odpuštění, které zlo neodklidí pouze pěknými slovy z cesty, ale které zlo skutečně zničí. To však se může stát jen skrze utrpení. A toto utrpení se skutečně stalo. Je to trpící láska Ježíše Krista. Z ní čerpá kněz plnou moc k odpuštění.

Klíč k tomu, jak chápala Matka Tereza zpověď, je zcela jednoduchý. Srovnává člověka s dráty, jejichž úkolem je dát průtok proudu. A tento proud je Bůh. My máme jen na vybranou tento proud nechat téct, nebo ne. Vždy podle našeho rozhodnutí může Světlo světa, Ježíš, na tomto světě zářit, nebo ne. Když se zdráháme, šíří se temnota.

Pro Matku Terezu byla zpověď svátostí vzájemného spojení Boha a člověka. Vytváří se tak spojení, ve kterém proud – tedy milost, Boží láska – může proudit a také proudí.

VISION 2000 – 6/2010
Překlad -lš-

NEPOVOLENÉ SVĚCENÍ

Vlastenecká katolická církev v Číně po čtyřech letech opět vysvětila svého biskupa bez souhlasu Svatého stolce. Vláda přitom nutila biskupy Římu věrné „podzemní církve“, aby se tohoto svěcení účastnili. Případ vyvolal ve Vatikáně velké rozhořčení. Pokládá to za porušení náboženské svobody a svobody svědomí.

NASLOUCHAT POZORNĚ PAPEŽI

Vatikánský mluvčí Federico Lombardi by si přál, aby papež nacházel pozorné posluchače pro svá poselství. Papež naslouchá druhým velice pozorně, přátelsky a hluboce. „Myslím, že mu musíme naslouchat se stejnou pozorností, protože věty, které nám říká, jsou mnohem důležitější než ty naše.“ Lombardi oslavil 50. výročí svého vstupu k jezuitům. „V mládí jsem se zajímal o přírodní vědy, zvláště o fyziku.“ Procestoval na kole se salesiány Evropu. Také jezuita poznal jako skaut a rozhodl se pro ně po návštěvě jedné jezuitské školy.

Kath-net

Marie Julie Jahenny (6)

Vnější projevy extázi

Bolest opouštěla tělo postupně, ale velmi pozvolna. Svatá Terenzie říká: „Nepohyblivost je náhlá, strnulost postupuje tak, jak tělo chladne.“

Dr. Imbert napsal: „Ověřoval jsem si mnohokrát extáze Marie Julie: Její strnulost byla zpočátku menší a postupně narůstala. ...Pak se stala tak těžkou, že bylo nemožné ji pozvednout nebo pohnout jejímu údy.“

Poznámky otce Davida

Když jsem provedl obvyklé zkoušky, konstatoval jsem u Marie Julie necitlivost.

„Čtete nahodilý text z breviáře,“ řekl dr. Imbert otci Davidovi. Marie opakovala modlitby církve, aniž by je znala. ...Opakovala pouze liturgické modlitby. Poznávala texty Písma svatého. Když se jednalo o lásku a milosrdenství, její osoba nabývala výrazu radosti.

Jednou v pátek při třetím zastavení křížové cesty P. David Marii Julii zavolal. „Ano, otče,“ odpověděla. „Postavte se!“ Postavila se na zem a pak si klekla. „Posad'te se na svou židli!“ Stále setrvala v extázi a posadila se. Chvilí se modlila...

Poslechla doslova svého zpodobníka.

Jak vysvětlil dr. Imbert, během extáze a ve chvíli, kdy přijímá stigmata, její smysly nevnímají. Pouze duše může nadpřirozeným způsobem vnímat hlas. Poslouchá církev v hlasu svého legitimního představeného... je to zřejmý vliv Boží milosti.

Reaguje pozitivně při připomínce ostatků, posvěcených a požehnaných předmětů. Démon má strach z těchto předmětů, jako je kříž nebo svěcená voda... Tím způsobem je možno ověřovat božský vliv. Když ji oslovil kněz, který se u ní hodinu modlil, nereagovala. Odpovídá však zpověd-

níkovi a biskupovi. Jen oni mají právo ji oslovit.

Jednou se na příkaz otce Davida postavila, ale pak spadla na zem způsobem, který by musel způsobit její smrt. Nezpůsobila si však ani nejmenší zranění. Stalo se tak před několika svědky.

Dokázala rozeznat nepravé relikvie mučedníků a svatého Kříže.

Jednou ji položili na prsa kříž zhotovený z ořechovníku v Paray-Le-Monial. Vzala ho do rukou a zašeptala: „Marie Markéta...“

Totéž se stalo s rukopisem Allemanta, kněze z Marseille. Dali jí ho do rukou a ona začala hovořit o životě a díle tohoto svatého kněze!

Poznala také květiny, které stály před Nejsvětější svátostí oltářní. Obrátila se k nim v básnické řeči a záviděla jim štěstí stát tak blízko u Ježíše.

Farář z Gâvre přinesl kříž, který byl na oltáři během mše svaté. Poslal ho mystičce po cizí osobě. Ona však ihned rozpoznala milost, jaká je v kříži uložena. Objala ho, padla na kolena a řekla: „Můj Bože, děkuji ti za štěstí, které jsi mi daroval... v této drahé lásce Kříže! Sestoupil jsi dnes ráno z nebe na tento oltář... byla zde tedy vzpomínka na mne! Právě na obětním oltáři. Cítím tuto lásku a její vůni! Moje lásko! Můj Milovaný! Držím tě a mám tě! Spočíval jsi na oltáři svaté oběti. Děkuji, můj Poklade! Mám toho, po kterém mé srdce tolik touží!“

Bylo to v době, kdy Marie Julie byla zbavena svatého přijímání.

Kněží - oběti a služebníci Kříže

Paní Grégoire zaznamenala, že asi 14 kněží se nabídl jako oběť, aby Marie Julie setrvala ve svém bolestném poslání. Přicházeli do Fraudais, aby asistovali u extáze, a posílali pryč ty, kteří přicházeli z pouhé zvěda-

vosti. La Charbonnierová napsala pořadí prvních sedmi obětí:

P. David, Lequeux, Guitteny, farář z Gâvre, Mauclerc, farář ze Savenay, biskup Mons. Fournier, Gailleton, farář z Vendée, Clauvin, farář z Montbazou.

Dalšími oběťmi byli: Don Baudry, farář z Jaudonnière, pater Chaigneau, farář z Boissière, P. Douillard, který napsal korunku Marie Julie, a Don Coquet. Čtrnáctou obětí je P. Barillé, kaplan ze Saint-Sulpice di Fougère.

Každá z těchto obětí měla svůj pseudonym.

Návrat k normálnímu životu

Všechny fyzické i nevysvětlitelné nemoci tak jak přišly, opět pozvolna odešly. V roce 1885 zůstaly jen jizvy po stigmatách, které se během dalšího života postupně ztrácely. V roce 1941 zbyla jen rána u srdce ve značně zmenšeném rozsahu.

Extáze se opakovaly až do konce života, ale zdá se, že velká zjevení se udála mezi léty 1873 a 1888. Pak zůstala jen malá dílčí vysvětlení, ale všechno již bylo vysloveno.

V roce 1876 dostala Marie Julie předzvěst, že již neuvidí kostel v Blain.

Prosila: „Pane, žádám o jednu milost, ale bojím se, aby ti nebyla nemilá. Žádám, abych se mohla naposled podívat na mou milou zvonici a místo mého prvního svatého přijímání. Chtěla bych ještě spatřit oltář a svatostánek! To všechno pro mě zmizelo.“

V neděli 29. dubna 1877 byl dnem její poslední pouti ke staré zvonici. Veze se jako v dětství ve starém kočárku. Matka jí chce podestlat polštáře, ale ona chce být položena na slámě. Celá obec jí chce doprovodit, ale ona to odmítne. Chce prožít toto rozloučení jen v kruhu rodiny. Otec a matka tlačí kočárek. Doprovázejí ji sestry a všichni se modlí růženec. Na chodníku plném kamenů, který vede ke „Gagnerie del Rôtis“, žádá, aby jí natrhali obli-

bené květy. Otec řekne: „Odtud je již vidět zvonici.“

Marie Julie pláče při pohledu na kostel. Ví, že už ho neuvidí. Dobrotivá Neposkvrněná Panna se jí zjeví obklopená anděly. Nebe má soucit s jejími slzami. Andělé zpívají a Marie Julie se připojí k nim. Zjeví se jí i nebeský Ženich v dálce nad zvonici. Prosi ho, aby požehnal její květy, kvetoucí pole a její rodinu.

Zvonice byla zbořena 1890 spolu se starým kostelem. Do nového už vstoupí jen v rakvi. I poté, co skončily nadpřirozené nemoci, není schopna zvednout se z lůžka. V roce 1912 se doví, že se bude moci zvednout na konci svého života. Stane se tak o deset let později po smrti bratra Karla. Může se omezeně pohybovat, když se opírá o nábytek.

Od doby, kdy jí povolili v roce 1887 svatě přijímání, přijímá velmi často. Kaplan z Blain nebo kněz, který je tu na dovolené, jí přináší svatě přijímání každý týden. Je to pro ně velký příklad.

Mons Lecoq, který ji nechal tak dlouho v duchovním utrpení, poslal jí ze smrtelné postele zvláštní požehnání jako pokus o pozdní nápravu. Jeho nástupce Mons. Laroche pověřil P. Parenta, aby studoval případ Marie Julie. Řekl: „Povzbuzuji vás k tomu a žehnám vám.“

Pravda asi nevyjde najevo, a pokud, tak příliš pozdě. Bohužel, biskup zemřel již za čtyři roky a netušil, že světil případ Marie Julie málo vyrovnanému knězi.

Pod Mons. Rouardem, biskupem v Nantes (od 1896 do 1914), vyvolal P. Parent svou velkou horlivostí celé bouře odporu proti Melanii z La Salette a proti Marii Julii. „Takový přítel je horší než nepřítel,“ řekl dr. Imbert a snažil se mírnit jeho horlivost. Biskup zůstal chladný a bezohledný. Další biskup, Mons. Villepelet (1936-1966), poznal život stigmatizované, ale nevěnoval mu pozornost.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Někteří katolíci jsou překvapeni, když navštíví pohřební obřad. Očekávali zádušní mši v černé barvě a vážné zpěvy, a jsou udiveni bílou barvou a zpěvy aleluja. Nezmyslili si kostel? Nikoliv. Ale místo zádušní mše se zde slaví vzkříšení.

To je nový produkt liturgicko-pastorační tvorby. Všude se šíří a vytlačuje zbytek tradičního kultu mrtvých. Že se nejedná pouze o nové měchy pro staré víno, nýbrž o zcela jiný obsah, je zřejmé, když se na věc podíváme blíže. V jednom časopisu běžné švýcarské farnosti můžeme číst: „Praxe ukazuje, že truchlící rodina zpravidla klade hlavní váhu na slavnost, která uzavírá smutek po pozemské smrti, nebo na oslavu nebeského zmrtvýchvstání. V prvním případě se jedná o smutek ze smrti milovaného člověka. V druhém případě je to potěšující myšlenka na zmrtvýchvstání zemřelého v Božím království, jak to Ježíš přislíbil. V poslední době můžeme konstatovat, že varianta zmrtvýchvstání lépe odpovídá klasické smuteční bohoslužbě. Myšlenka slavit smrt jako

zmrtvýchvstání k věčnému životu bere křesťanskou víru velmi vážně.“

Nápadné je, že podle mině ní pisatele textu jde buďto o pozemskou smrt člověka a s tím spojenou bolest u pozůstalých, anebo o radost ze zmrtvýchvstání zemřelého. Není divu, že zarmoucená rodina dává přednost druhé variantě. Lépe se slaví s pohledem na nebeskou radost drahého člověka než s myšlenkou na vlastní bolest.

Je ovšem překvapující, že perspektiva, s jakou se dosud katolická církev dívala na smrt člověka, nepřichází vůbec v úvahu a zcela vybledla. Tato perspektiva, která je velmi zřejmá především v tradiční liturgii, odpovídá plně křesťanskému realismu. Zaměřuje pozornost nikoliv na smutek, jaký naplňuje příbuzné a přátele zesnulého, ani na jeho zmrtvýchvstání, jako by ho už zesnulý opravdu dosáhl (protože o tom nemáme ani jistotu zkušenost, ani jistotu víry). Spíše pravý katolický postoj po-

obrací zornost ke stavu člověka, který opouští tento svět, jak to odpovídá Božímu zjevení.

A jaký je tento stav? Je velmi nadějný do té míry, v jaké zemřelý skutečně vedl život podle víry a lásky, a je velmi povážlivý, jestliže tomu tak nebylo. To zní jednoduše nebo téměř jednoduše. Ale je to ve skutečnosti mnohem odpovědnější a více odpovídající víře než špatné zjednodušení, které se domnívá, že může zcela přehlížet jasnou nauku Písma o možném zavržení, o skutečnosti, že do nebe nic nečistého nevstoupí (Zj 21,27), a o nutnosti posmrtného očistění, které se týká velké většiny. Ve slavnosti zmrtvýchvstání jde o blahořečení zemřelého, či dokonce všech zemřelých. A co když jde o zemřelého, který žil daleko od života církve, člověka, který žil objektivně v těžkém hříchu: je tu na místě aleluja, nebo spíše starý zpěv *Dies irae*?

Ve Starém zákoně se proslavil Juda Makabejský tím, že dal za padlé přinést smírnou oběť. *Bylo to krásné a šlechetné jednání,*

vždyť Juda přitom myslel na vzkříšení. Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti, je připravena nejkrásnější odměna. Proto dal přinést smírnou oběť, aby jim byly odpuštěny hříchy (2 Mak 12,43n).

Stejně tak to svědčí o víře ve zmrtvýchvstání, když církev přináší mešní oběť za zemřelého. Ale to je víra ve zmrtvýchvstání, která nepokládá vstup do neokonečné nebeské slávy za nějaký automatismus milosrdenství, nýbrž myslí také na neoblomnou spravedlnost Soudce.

Nahradit smírnou výkupnou oběť Ježíše Krista jakousi slavností svatořečení znamená ve skutečnosti odepřít zemřelému to největší dobrodiní, jakého se mu může dostat. Proto mše za zemřelého sloužená ve zkroušeném duchu je pro pozůstalé mnohem větší útěchou než slavení naděje, která se při bližším pohledu změní na nepřiměřenou iluzi.

-sks- 22/2010
Překlad -ls-

MINISTR ŠKOLSTVÍ ČR: SEXUÁLNÍ VÝCHOVA DO ŠKOL PATŘÍ A MUSÍ BÝT SOUČÁSTÍ VÝUKY

Mgr. Josef Dobeš, ministr školství, tělovýchovy a mládeže, reagoval na říjnovou interpelaci poslance Marka Bendy ohledně zasahování ministerstva do sféry rodiny týkající se genderové výchovy a sexuální výchovy.

Koncept genderu ministr přijímá, když píše, že nelze „pochybovat o tom, že by panovaly ve vědecké komunitě o konceptu genderu zásadní pochybnosti. To však nelze zaměňovat za prosazování genderově motivovaných postojů do normativních textů a za otrockou aplikaci tzv. genderově korektního jazyka do odborných textů či učebnic.“

Sexuální výchovu považuje za „součást širšího vzdělávacího směrujícího k rozvoji přiro-

zených a zdravých vztahů mezi lidmi“ a zodpovědnému chování. Souhlasí s tím, že to „závisí na tradici, hodnotách a náboženství rodiny, ze které dítě pochází. Jsem si vědom, že rodič je oprávněn rozhodovat o výchově dítěte, přičemž škola musí respektovat jeho případný nesouhlas, aby se dítě účastnilo částí sexuální výchovy, které nemá výhradně povahu předávání objektivních medicínských poznatků v rozsahu a formě přiměřené věku dítěte.“

Konstatoval, že nechal stáhnout příručku Sexuální výchova – vybraná témata z webu ministerstva a že se jedná o příručku, která není závazná pro školy. Sexuální výchova však dle něj

„do škol patří a musí být nedílnou součástí výuky“ při respektování rodinných a náboženských specifik. O jejím způsobu by měli být rodiče informováni a v případě jejich nesouhlasu by měla být hledána alternativní řešení.

*Hnutí Pro život ČR,
www.prolife.cz, 29. 11. 2010*

Pozn.: Tvrzení pana ministra, že „ve vědecké komunitě o konceptu genderu nepanují zásadní pochybnosti“ není pravdivé, ale účelové – viz např. Wikipedia: **Nauka o genderových rolích je čistě teoretický konstrukt a neopírá se o žádné empirické důkazy.** Původním autorem této teorie je psycholog a sexuolog John Money, který chtěl svou nauku ověřit reálným pokusem. Výsledky však byly fatální. Přesvědčil rodiče malého chlapce, který nešťast-

nou náhodou přišel o penis, aby jej převychovali na dívku. 15 let podstupoval chlapec hormonální „léčbu“, měl dívčí jméno a byl vychováván jako dívka. Dívkou se však nikdy necítil. V 15 letech rodiče pokus Johna Moneyho přerušili, jelikož jejich syn (dcera) vyhrožoval sebevraždou, pokud bude muset za „doktorem“ dále chodit. Z následků se rodina nikdy nevzpamatovala. Jeho bratr (dvojče) spáchal sebevraždu poté, co se u něj jako následek umělých změn v bratrově pohlaví projevila schizofrenie, a sám „pokusný chlapec“ se také později zabil.

V psychologii byl poté pojem ze značné části opuštěn ve prospěch vrozeného pohlavního chování, vycházejícího z rozdílných způsobů efektivního sexuálního chování.

SV. KATEŘINA SIENSKÁ - pokračování ze str. 2

Tuto hlubokou jednotu s Pánem ilustruje jiná příhoda ze života této významné mystičky: výměna srdce. Podle Raimunda z Capuy, který sděluje důvěrnosti přijaté od Kateřiny, Pán Ježíš se jí zjevil se zářícím rudým lidským srdcem v ruce, otevřel jí hrud' a vložil je tam se slovy: „Nejdražší dceruško, jako jsem jednou vzal tvé srdce, které jsi mi obětovala, tak já ti dávám

Sv. Kateřina Sienská

mně své, a to nyní bude na místě, které zaujímalo tvé srdce“ (*tamt.*). Kateřina žila skutečně podle slov svatého Pavla: „Žiji již nikoliv já, ale žije ve mně Kristus“ (*Gal 2,20*).

Tak jako sienská světice každě věřící pociťuje potřebu sjednotit se s city Kristova Srdce, aby miloval Boha a bližního tak, jak miluje sám Kristus. A my všichni si můžeme nechat přetvořit srdce a naučit se milovat jako Kristus a v důvěrnosti s Ním se žít modlitbou, meditací o Božím slovu a svátostmi, především častým a zbožným svatým přijímáním. Také Kateřina patří k zástupu eucharistických světců, jimiž jsem chtěl uzavřít svou apoštolskou exhortaci *Sacramentum Caritatis* (srov. 94). Draží bratři a sestry, Eucharistie je mimořádný dar lásky, kterým nás Bůh ustavičně obnovuje, aby živil naši cestu víry, oživoval naši naději, rozněco-

val naši lásku a činil nás stále více podobnými sobě.

Kolem tak silné a autentické osobnosti se vytvořila skutečná duchovní rodina. Tvořili ji lidé uchvácení morální autoritou této mladé ženy s nejvyšší úrovní života, mnohdy zaujaté mystickými fenomény, jako jsou extáze, jimž byli často přítomni. Mnozí se dali do jejich služeb a především si vážili privilegia, že je duchovně vede Kateřina. Nazývali ji „maminkou“, neboť jako duchovní děti od ní získávali duchovní stravu.

Také dnes získává církev velká dobrodiní z praktikování duchovního mateřství mnoha žen, řeholnic i laiček, které žijí v dušičích myšlenku na Boha, posilují víru lidí a orientují křesťanský život ke stále vyšším cílům. „Synu, říkám Vám a tak Vás nazývám,“ píše Kateřina jednomu ze svých duchovních synů, kartuziánu Janu Sabbatinimu, „tak Vás rodím ustavičnými modlitbami a touhou před Boží tváří, tak jako matka rodí dítě“ (*Epistolario, Lettera n. 141: A don Giovanni de' Sabbatini*). Dominikán-

Sv. Kateřina Sienská

skému fráterovi Bartoloměji de Dominici často adresovala tato slova: „Nejmilovanější a nejdražší bratře a synu v Kristu, sladkém Ježíši.“

Jiný rys Kateřininy spirituality je spojen s darem slz. Ty vyjadřují zvláštní hlubokou citovost, schopnost dojetí a něžnosti. Nemálo světců mělo dar slz, když znovu prožívali dojetí ze samotného Ježíše, který nezadržel a neskrýval svůj pláč u hrobu přítele Lazara, před bolestí Marie a Marty a při pohledu na Jeruzalém v posledních dnech pozemského života. Podle Kateřiny slzy světců se mísí s krví Krista, o němž mluvila rozechvělým tónem a ve velmi působivých symbolických obrazech: „Mějte na paměti ukřižovaného Krista, Boha a člověka (...) Zaměřte se na ukřižovaného Krista, ukryjte se v ranách ukřižova-

ného Krista, ponořte se do krve ukřižovaného Krista“ (*Epistolario, Lettera n. 16: Ad uno il cui nome si tace*).

Zde můžeme pochopit, proč Kateřina, i když si byla vědoma lidských nedostatků u kněží, měla k nim vždy velkou úctu: oni rozdávají skrze svátosti a slovo spásnou sílu Kristovy krve. Sienská světice vyzývala svaté služebníky i papeže, které nazývala „sladkým Kristem na zemi“, aby byli věrni své odpovědnosti, a vedla ji k tomu jen její hluboká a vytrvalá láska k církvi. Před smrtí řekla: „Odházím z těla, neboť jsem se strávila a darovala jsem život v církvi a za církev svatou, která je pro mne jedinečnou milostí“ (*Raimund z Capuy, S. Caterina da Siena, Legenda maior, n. 363*).

Svatá Kateřina nám tedy předává nejvznešenější vědu: poznávat a milovat Ježíše Krista a jeho církev. V *Dialogu s Boží prozřetelností* popisuje Krista jedinečným obrazem jako most vybudovaný mezi nebem a zemí. Skládá se z trojího schodiště, které tvoří Ježíšovy nohy, bok a ústa. Duše, která stoupá po tomto schodišti, prochází třemi etapami každé cesty posvěcení: odpoutáním od hříchu, praktikováním ctností a lásky až k sladké a něžné jednotě s Bohem.

Draží bratři a sestry, učme se od svaté Kateřiny milovat odvážně, intenzivně a upřímně Krista a církev. Osvojme si proto slova svaté Kateřiny, která čteme v *Dialogu s Boží prozřetelností* v závěru kapitoly, která hovoří o Kristu – mostu: „Z milosrdenství jsi nás obmyl v Krvi, z milosrdenství jsi chtěl rozmlouvat s tvory. Ó Blázne lásky! Nestačilo ti vtělit se, chtěl jsi také zemřít! (...) Ó milosrdenství! Srdce se utápí v myšlenkách na tebe: ať bych chtěla přemýšlet o čemkoliv, nenacházím nic než milosrdenství“ (kap. 30, str. 79–80). – Děkuji.

Bollettino Vaticano 24. 11. 2010
Překlad -lš-

20. VÝROČÍ UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ ČR

Oslava tohoto výročí se konala v sobotu 9. října 2010 v areálu Katolické teologické fakulty UK v Praze Dejvicích. Početné shromáždění v prostorách dřívějšího fakultního chrámu sv. Vojtěcha a v přilehlých sálech bylo přivítáno předsedkyní UKP Mgr. Dagmar Parohovou, dipl. um. V jednom sále byla instalována rozsáhlá výstava dokumentující dvacetiletou činnost Unie, která byla založena na svátek Narození Panny Marie dne 8. září 1990. Od svého založení je odnoží mezinárodní organizace katolických pedagogů SIESC, v současnosti je to Světová organizace katolických učitelů – Union Mondial des Enseignantes Catholiques.

Po mši svaté, celebrowané spirituálem pražské voršilské školy, P. Antonínem Krasuckim OP, následovala konference. Jednatelka Unie PhDr. Věra Bokorová poděkovala za dvacetiletou spolupráci a podporu významnému mnichovskému katolickému sdružení Ackermann-Gemeinde. Na písemné zdravice a hlavní referáty slavnosti navázala rozprava, v níž postupně vystoupili další hosté a členové UKP. Slavnost měla důstojný průběh, inspirativní obsah a kultivovanou atmosféru odpovídající dvacetileté tradici Unie křesťanských pedagogů ČR.

Prof. PhDr. Jiří Musil, CSc.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

generace, která utápí sebe i nemalý majetek ve stále nových formách multimediálního rozptýlení. Učedníci apoštolů měli jiné starosti. Věnovali svůj majetek na to, aby mohli účinně pomáhat Kristovým chudým a strádajícím údům, a byli touto svou činností a způsobem života tak nápadní a oblíbení, že je pohané obdivovali a připojovali se k nim. Jejich spontánní solidarita ukazuje, jak velká byla jejich opravdovost a důslednost v následování Krista.

Kdyby tito křesťané přišli dnes mezi nás, obávám se, že by se mezi námi vůbec necítili doma, pokud by nás vůbec nepokládali dokonce za nějaké podezřelé jinověrce. Svým způsobem by měli pravdu: viděli by totiž nezkaleným zrakem to, co my už ani nevnímáme: že mnohem více než vliv evangelia se na nás současných křesťanech povážlivě projevuje vliv okolního světa. Přejímáme jeho způsoby a nabídky s takovou samozřejmostí, že přestáváme být od okolního světa k rozeznání a zapomínáme tak na to, že by tomu mělo být zcela jinak.

K čemu očkuje lidi prostředí, které už s Bohem ani nepočítá? Je to životní způsob, který je vlastně nedůstojný rozumných a svobodných bytostí: ochota žít jako „spotřebitelé“, tedy bytosti, které zaprodaly něco ze svého rozumu i ze své svobody, dovolují se sebou manipulovat a nacházet uspokojení v tom, že „konzumují“. Jenomže skutečné uspokojení z tohoto konzumu je tak jalové, že ustavičně vyvolává potřebu další „spotřeby“. Velké stádo spotřebitelů už dávno přestalo vnímat, jak jsou mnohé jejich „potřeby“ uměle vyprovokovány a že jsou vlastně zcela nepotřebné. Byl to kdysi cílový ideál komunistů a v tom spatřovali nebe na zemi: stále lepší uspokojování stále rostoucích potřeb. Stali jsme se jejich dědici a uskutečňujeme jejich rouhavou fantazii

bez ohledu na to, že se naše rostoucí „spotřebování“ zákonitě blíží k mezím své únosnosti.

Při vši velké spotřebě však máme chudých mezi sebou mnohem více než první křesťané. Jestliže si jedna část světa jen pro sebe vyhradí, aby si mohla žít nad poměry, nemůžeme se divit, že je tu jiná část, které schází i to nejnnutnější. Ačkoliv stále přibývá těch, kteří v neuvěřitelné bídě doslova umírají hladem a žízni, „spotřebitelé“ a ti, kteří je k této spotřebě ze zjištěných důvodů rafinovaným způsobem provokují, pokládají jakékoliv omezení konzumu a své prosperity za daleko větší problém než hladomor, kterému v jiné části světa podléhá miliony lidí. Žijeme však nejen na úkor našich strádajících bratří a sester, žijeme i na úkor vlastní budoucnosti, a to nikoliv jen nějaké vzdálené, ale i docela bezprostřední. Žijeme už příliš dlouho na dluh a zavíráme oči před skutečností, že není nikoho, kdo by ten dluh zaplatil. Jedna země za druhou je nucena přiznat, že se ocitá v koncích, a to je problém, který se netýká jen těchto zemí, ale nás všech. Jak dlouho to bude trvat, než na všechny dopadnou tvrdé důsledky zaslíbeného sobectví? Co udělá Soudce, jehož lopata je v jeho ruce?

Náš dobrý Bůh nás nestvořil k tomu, abychom tento svět spotřebovávali, ale užívali. Spotřebitelská mentalita totiž ovlivňuje celý způsob smýšlení, takže se nakonec netýká jen hmotných statků. Ovlivnila svým sobectvím postoj ke všem mravním a duchovním hodnotám, a to i těm nejsvětějším. Aniž bychom to vyhlašovali a mnohdy aniž bychom si to uvědomovali, nejvyšším zákonem se stalo „právo na požitek“, který se nám zalíbil a na který jsme si zvykli. Pravdy víry se tak stávají současnému člověku nepochopitelné a těžko přijatelné. Jak hluboce odcizený Kristovu duchu je spotřebitelský svět, ukazuje výmluvně na tom,

jak ve svůj prospěch sekularizoval Vánoce. Staly se v jeho provedení doslova výsměchem skutečnému obsahu a tajemství těchto svátků. Co má s ad absurdum dohnaným konzumem přichod Spasitele, který opustil všechnu svou slávu a sestoupil mezi nás jako bezdomovec, pro kterého se nenašlo místo ani ve společné noclehárně?

Měli bychom žít pro Boha a tohoto světa užívat tak, jako bychom ho neužívali. Ale skutečnost se otočila. My žijeme podle světa a svého Boha uctíváme, jako bychom ho neuctívali. Místo abychom hledali, jak změnit náš život, jak z něho vymést všechny plevy, aby odpovídal tomu, k čemu jsme stvořeni, hledáme možnosti, jak smířit naše křesťanství se způsobem života, který s Bohem a jeho Synem Kristem Ježíšem vůbec nepočítá. V tomto způsobu života zbývá pro Boha stále méně místa, a tak není divu, že přibývá těch, kteří to prostě vzdávají a už pro Boha místo ani nehledají.

Co máme dělat? ptali se kající, kteří přicházeli za Janem. Co může dělat menšina křesťanů ztracená v kdysi křesťanské, nyní pohanské Evropě? Neměli bychom se pokusit obnovit ono smýšlení, které bylo tak vlastní a současně tak populární u prvních křesťanů? Současnou situaci rázem nezměníme, ale můžeme investovat do budoucnosti. Nadějí Boží církve jsou naše děti, jestliže se nám podaří nevystavovat je nákazě a očkovat je včas proti její infekci nejúčinnějším sérem, které nám nabízí náš Pán. Vánoce jsou výjimečnou příležitostí buďto posílit nedobrý vliv tohoto světa, nebo zasít semeno, které může přinést užitek stonásobný.

Především se musíme zamyslet sami nad sebou, zda naši potomci nejsou k tomuto konzumnímu způsobu života od malička vedeni i v mnoha křesťanských rodinách. Jestliže neumíme obdarovávat své děti pravou křesťanskou radostí a hrdostí, nejčastěji je to proto, že ji sami

nemáme, snažíme se jim tento dluh vyrovnat tím, že je zahrneme věcmi tohoto světa. Naše dárky jsou stále dražší a náročnější, jako bychom se obávali, aby se naše dítě necítilo méněcenné, až si budou kamarádi a kamarádky po svátcích vyprávět, co všechno jim bylo naloženo. Je to vlastně vliv mentality, že člověk je tím větší, čím více má, a že není na výši, když nemá vždy to nejnovější. Protože se dárky neudělují pouze o vánočních svátcích, ale také u příležitosti jmenin, narozenin, školního vysvědčení, případně dalších doplňkových událostí, bývá často těchto předmětů tolik, že vznikají dokonce problémy s jejich uskladněním a už ani netěší, protože jsou samozřejmé.

Větší radost je dávat než přijímat. Přeplněná hračkárna nabízí příležitost změnit směr pohybu dárků. Místo hledání dárků je možno také hledat ty, které by bylo možné a potřebné obdarovat. Co nám může přinést více opravdové radosti: dárek pod stromkem nalezený, nebo dárek pod stromek uložený s tím určením, že jím bude zítra nebo pozítří obdarován předem nalezený příjemce, na kterého sotva kdo pamatuje?

Pán přišel, aby od základu změnil náš život. Proto se Vánoce, které jen utvrzují náš dosavadní životní způsob, míjejí svým cílem. Vůbec se nemusí cítit méněcenný, kdo na otázku, co ti naložil Ježíšek, může odpovědět zcela upřímně: Naložil mi svou radost. Je to největší a nejčinnější dar, který rez ani mol nekazí a zloději ho nevykopávají a nekradou.

Radost ze způsobené radosti je pravá božská radost, když si ji v tak hojně míře dopřává sám Bůh, ačkoliv je nekonečně blažený. Touha po této radosti ho dohnala k tomu, že nám daroval vůbec to největší a nejdražší, co má: svého jednorozeného Syna. Jestliže ji opravdu dáme zakusit svým dětem, děláme něco opravdu velikého a velmi účinného pro to, aby se změnil tento svět.

Pondělí 13. 12. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Barma – Bezmezná naděje 7:00 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 7:45 Přijeme si ... 8:00 P.S.: P. Zdeněk Jančařík, SDB – Primice P. Martina Poláčka 8:25 Ekoauto (12) 8:45 Naděje na vzdělání [P] 9:05 Divadélko Bubáček (5) 9:15 Cesty za poznáním: Grand Starcase 9:25 Návrat orla skalního do české přírody 10:00 Platinové písničky (27) 10:35 Léta letí k andělům (44) 10:55 Atlas Charity: Domov sv. Josefa v Žirčích 11:05 Noekreace (65) 11:15 Noeland (30) 11:45 O pasáčku Asafovi (4) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega [P] 13:25 Svatá země 13:40 Octava dies 14:10 Být s našim lidem 14:25 Krásy Čech a Moravy: Třeboň 14:45 Klub Valdocco 14:55 Bez hábitu: Kongregace třetího řádu sv. Františka [P] 16:00 H2Onews 16:10 V posteli POD NEBESY V. (8) 17:00 NOEparáda (99) [L] 18:00 Exit 316: Temnota [P] 18:20 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 18:30 O pasáčku Asafovi (5) [P] 18:40 Smíření [P] 19:10 Slovo pre Teba (1) 19:25 Přijeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Harfa Noemova IV. (14) [P] 20:20 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků [P] 21:10 Na koberečku (95) [P] 21:25 Chiquita banana 22:00 Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční 22:55 Léta letí k andělům: sochař Otmar Oliva 23:15 Noekreace (65) 23:30 Octava dies 0:05 Otazníky: Pedofilie 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 14. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Cesty za poznáním: Kennedyho vesmírné středisko 6:25 Má vlast: Karlštejn 7:05 Kříž svatého Františka 7:35 Cesta k andělům: Bogdan Sikora 8:25 Solovky – Svatá země 8:45 Společně na cestě [P] 9:00 Cesty za poznáním: Heleakala 9:20 Kopec křížů 9:45 Divadélko Bubáček (5) 10:00 Octava 10:30 Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční 11:25 Léta letí k andělům: sochař Otmar Oliva 11:45 O pasáčku Asafovi (5) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:40 Slovo pre Teba (1) 12:55 Být s našim lidem 13:10 Křížovatky – Táňa Fischerová (2) 13:40 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 14:25 Noemova pošta: prosinec 16:00 H2Onews 16:10 Přijeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari [P] 16:50 Společně na cestě 17:05 Léta letí k andělům (44) 17:30 Hermie a ustrašený pavouk 18:00 Noeland (30) 18:30 O pasáčku Asafovi (6) [P] 18:40 Zikův svět zvířat: Opičí svět 19:10 Noekreace (65) 19:20 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 O starých Starých Hamrech [P] 20:45 V posteli POD NEBESY V. (8) 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (12) 22:15 Klapka s ... (14) 23:15 P.S.: P. Zdeněk Jančařík, SDB – Primice P. Martina Poláčka 23:40 Přijeme si ... 0:05 Večer chval 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 15. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Kongregace třetího řádu sv. Františka 7:20 Noekreace (65) 7:30 Chiquita banana 7:55 Harfa Noemova IV. (14) 8:15 Noeland (30) 8:45 Slovo pre Teba (1) 9:00 Pro vita mundi: Mgr. Libuše Vondráčková 9:45 O starých Starých Hamrech 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 13:00 Smíření 13:40 P.S.: P. Zdeněk Jančařík, SDB – Primice

P. Martina Poláčka 14:05 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 14:45 Na koberečku (95) 15:00 Divadélko Bubáček (5) 15:10 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 15:20 Barma – Bezmezná naděje 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (99) 16:50 Cesty za poznáním: Ciénaga de Zapata 17:00 GOODwillBOY V. (8) [P] 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 19:00 O pasáčku Asafovi (7) [P] 19:10 Octava dies 19:40 Přijeme si ... [P] 20:00 Příběhy z jiného světa [P] 20:25 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. [P] 21:05 Krásy Čech a Moravy: Třeboň 21:25 H2Onews 21:35 Větrák 21:45 Noekreace (65) 22:00 Zvířecí instinkty (4) [P] 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:00 Klapka s ... (14) 0:05 H2Onews 0:15 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 16. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Smíření 6:50 Příběhy z jiného světa 7:15 Platinové písničky: Dechovka 7:45 Být s našim lidem 8:00 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 8:25 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 8:50 O starých Starých Hamrech 9:35 Harfa Noemova IV. (14) 10:00 Noemova pošta: prosinec 11:30 Přijeme si ... 11:45 O pasáčku Asafovi (7) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Karlštejn 12:45 Vše pro mého krále a královnu 13:15 Ivana Koubek 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Návrat orla skalního do české přírody 14:35 Pro vita mundi: Mgr. Libuše Vondráčková 15:15 Naděje na vzdělání 15:35 Solovky – Svatá země 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky – Svátá Karásek [P] 16:45 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 17:30 Slovo pre Teba (2) [P] 17:50 Divadélko Bubáček (5) 18:00 Zikův svět zvířat: Opičí svět 18:30 O pasáčku Asafovi (8) [P] 18:40 Cesta k andělům: Bogdan Sikora 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Přijeme si ... 21:15 P.S.: P. Jan Hrudík, Primice P. Pavla Šupola [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Noekreace (65) 22:10 Cesty za poznáním: Grand Starcase 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (99) 23:40 Kopec křížů 0:10 Zpravodajské Noeviny 0:25 GOODwillBOY V. (8) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 17. 12. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (65) 6:30 NOEparáda (99) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (11) 7:45 Ekoauto (12) 8:00 Krásy Čech a Moravy: Třeboň 8:20 Klub Valdocco 8:30 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 8:40 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. 9:25 Výstava v Senáti 9:35 Léta letí k andělům: Marek Orko Vácha 10:00 Na koberečku (95) 10:15 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 11:05 Camerata Janáček 11:15 Hermie a ustrašený pavouk 11:45 O pasáčku Asafovi (8) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přijeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (4) 12:50 Perly ostravské architektury 13:00 Slovo pre Teba (2) 13:10 Příběhy z jiného světa 13:40 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 15:00 Chiquita banana 15:25 Smíření 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Společně na cestě 16:30 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 16:50 O starých Starých Hamrech 17:35 Harfa Noemova IV. (14) 18:00 Noeland (30) 18:30 O pasáčku Asafovi (9) [P] 18:40 Hermie a přítel

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **silvestrovské setkání v tichu Z CHAOSU K HARMONII**, které se uskuteční **ve dnech od 31. 12. 2010 do 2. 1. 2011**. Program začíná v pátek v 9 hod. mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakoření v neděli ve 13 hod. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Z důvodu omezené kapacity je nutné se přihlásit do 27. 12. 2010 na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

v nouzi 18:50 GOODwillBOY V. (8) 19:40 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: Portál [L] 21:30 Cesty za poznáním: NP Mesa Verde 21:40 Slovo a obraz podle Tomáše Špidlíka 22:15 Nedělní čtení: 4. neděle adventní [P] 22:45 Cesta k andělům: Bogdan Sikora 23:35 Křížovatky – Svátá Karásek 0:05 H2Onews 0:15 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 18. 12. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: P. Jan Hrudík, Primice P. Pavla Šupola 6:40 Křížovatky – Svátá Karásek 7:05 Solovky – Svatá země 7:25 Příběhy z jiného světa 7:50 Divadélko Bubáček (5) 8:00 Hermie a neposlušná včela Buzby [P] 8:35 Noeland (30) 9:05 Zikův svět zvířat: Opičí svět 9:30 NOEparáda (99) 10:20 JuniorTV Kopřivnice (11) 10:40 GOODwillBOY V. (8) 11:30 Chiquita banana 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 4. neděle adventní 12:55 Přijeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 13:40 U NÁS 14:45 Kopec křížů 15:10 Ekoauto (12) 15:25 Platinové písničky (27) 16:00 H2Onews 16:10 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (2) 16:50 Cesty za poznáním: Heleakala 17:00 Příběh Růžencového oltáře [P] 17:25 Důležitý je úsměv 17:35 Barma – Bezmezná naděje 18:00 Krásy Čech a Moravy: Jindřichův Hradec [P] 18:30 O pasáčku Asafovi (9) 18:40 O starých Starých Hamrech 19:25 Nedělní čtení: 4. neděle adventní 20:00 Pro vita mundi: Andělka [P] 20:40 Momentka z ostrova krásy: Korsika 20:50 Naděje na vzdělání 21:10 Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry [P] 22:00 Návrat orla skalního do české přírody 22:30 Být s našim lidem 23:00 Bez hábitu: Kongregace třetího řádu sv. Františka 0:05 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 19. 12. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 4. neděle adventní 6:45 Slovo pre Teba (2. díl) 6:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 7:00 U NÁS 8:00 Barma – Bezmezná naděje 8:20 Společně na cestě 8:35 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 9:00 Smíření 9:30 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 10:00 Harfa Noemova IV. (14) 10:20 Evangelium 10:30 Mše sv. z kostela sv. Václava v Ostravě se studenty AG Kroměříž [L] 11:35 Na koberečku (95) 11:50 Čteme z křesťanských periodik 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (28) [P] 13:40 Pro vita mundi: Andělka 14:20 Svatá země 14:30 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. 15:10 Ona tančí s Olomoucí: O univerzitě, která má duši 15:40 Přijeme si ... [P] 16:00 Exit 316: Temnota 16:15 Hermie a přítel v nouzi 16:20 Zikův svět zvířat: Srstnatí přátelé [P] 16:45 Noekreace (66 díl) [P] 17:00 Noeland (13) [P] 17:25 Hermie a neposlušná včela Buzby 18:00 Večer chval [L] 19:20 Sedmihlásky [P] 19:25 Divadélko Bubáček (6) [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Adventus Domini [P] 22:15 O starých Starých Hamrech 23:00 Nedělní čtení 23:30 Slovo pre Teba (2) 23:40 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Příběhy z jiného světa 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Rozvoz betlémského světla vlaky proběhne v sobotu 18. prosince 2010. Jízdní řady pro letošní rok:

- R 733: Radegast: Brno (7.02) – Bohumín (9.37)
- R 805: Brno (8.36) – Břeclav (9.21) – Přerov (10.35)
- R 672: Brno (6.22) – Praha hl. n. (9.57)
- R 758: Praha hl. n. (12.10) – Cheb (15.38)
- R 882: Kolín (9.15) – Ústí n. Labem západ (11.09)
- R 610 Karlex: Ústí n. Labem hl. n. (12.48) – Karlovy Vary (14.47) – Cheb (15.41)
- R 866 Slavkov: Brno (8.47) – Pardubice hl. n. (10.50)
- R 988: Pardubice hl. n. (12.55) – Liberec (15.58)
- R 901 Praděd: Brno (7.19) – Jeseník (11.11)
- R 1231: Záběh na Moravě (9.26) – Šumperk (9.39)
- R 660 Rožmberk: Brno (7.20) – Plzeň hl. nádraží (13.58)
- R 1110: Nymburk hl. n. (10.08) – Česká Lípa hl. n. (11.36) – Rumburk (12.42)
- R 644: Veselí n. Lužnic (12.39) – Tábor (13.03)
- R 1210: Doubrava: Havlíčkův Brod (9.15) – Chrudim (10.41)
- R 1123: Olomouc hl. n. (11.07) – Opava východ (13.36)
- Sp 1721: Brno (7.35) – Uherské Hradiště (9.20)
- R 774 Říp: Praha hl. n. (10.50) – Děčín hl. n. (12.32)

Betlémským světlem si můžete zapálit přinesené svíce a petrolejky vždy u vlaku ve všech stanicích, kde vlak zastavuje podle jízdního řádu. Jako v minulých letech na tyto vlaky mohou v jednotlivých stanicích navazovat další místní vlaky. Proto doporučujeme sledovat místní informace, popř. internetové stránky www.betlemskesvetlo.cz.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** za 150, 250 a 350 Kč – dle velikosti. Objeďnávký: ŘFK Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč • e-mail: trecbicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trecbicmartin.

INFORMACE PRO ODBĚRATELE

Světlo č. 1/2011 na neděli 9. ledna 2011 odešleme nejpozději do 4. ledna 2011. Pokud tedy do 10. ledna 2011 neobdržíte svá předplacená Světla nebo zásilku s fakturou v objednaném množství, prosíme, abyste se nám ozvali na telefon **585 222 803 (Věra Mrtvá)** nebo na e-mail mrtva@maticem.cz. Sdělte nám prosím, kdy jste předplatné platili, na jaký účet, v jaké výši a s jakým variabilním symbolem. V případě, že jste obdrželi s fakturou jiný počet, než jste požadovali, také se ozvěte na výše uvedený kontakt. Ihned problém vyřešíme. Děkuji za porozumění.

Věra Mrtvá

Termíny DUCHOVNÍCH CVIČENÍ v 1. pololetí r. 2011 v exercičním domě v KOLÍNĚ:

30. 1. – 5. 2. – ignaciánská duchovní cvičení, I. týden (P. F. Lízna SJ) • **21. 2. – 25. 2.** – Ježíš je můj přítel (P. J. Tichý SJ) • **9. 3. – 13. 3.** – postní duchovní obnova pro všechny (P. J. Čupr SJ) • **24. 3. – 27. 3.** – Malý kurz křesťanství (tým Cursillo) • **29. 3. – 2. 4.** – postní duchovní obnova pro seniory (P. J. Hladíš SJ) • **4. 4. – 8. 4.** – Ježíš je můj přítel (P. J. Tichý SJ) • **15. 5. – 21. 5.** – ignaciánská duchovní cvičení, II. týden (P. F. Lízna SJ) • **24. 5. – 28. 5.** – exercicie s Pannou Marií (P. J. Hladíš SJ) • **6. 6. – 10. 6.** – ignaciánské exercicie pro všechny (P. V. Suchý SJ) • **21. 6. – 26. 6.** – ignaciánské exercicie pro všechny (P. P. Havlíček SJ). Mimo tyto termíny možnost individuálního pobytu. **Kontakt:** Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín • e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz • telefon: 731 182 112.

V Loretě v Rumburku probíhá výstava dětských betlémů od 27. 11. 2010 do 2. 2. 2011, od úterý do soboty, mezi 9.00 až 16.00 hod. Vstupné je 30 a 15 Kč. Na výstavě, kterou pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk, jsou k vidění tři desítky jesliček vyrobených z papíru a keramiky, některé z nich mají skříňovou podobu.

Liturgická čtení

Neděle 12. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 35,1–6a.10
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: srov. Iz 35,4 (*Přijď, Pane, a spas nás!*) Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: Jak 5,7–10

Ev.: Mt 11,2–11

Slovo na den: Co jste vyšli na poušť vidět?

Pondělí 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mt 21,23–27

Slovo na den: Z nebe, anebo od lidí?

Úterý 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Sof 3,1–2.9–13

Ž 34(33),2–3.6–7.17–18.19+23

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mt 21,28–32

Slovo na den: Jdi dnes.

Středa 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 45,6b–8.18.21b–25

Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14

Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, shůry, právo ať se vyleje z oblak!*)

Ev.: Lk 7,19–23

Slovo na den: Máme čekat jiného?

Čtvrtek 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 54,1–10

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Lk 7,24–30

Slovo na den: Připravil cestu.

Pátek 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1–17

Slovo na den: Od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

Sobota 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8

Ž 72(71),1–2.12–13.18–19

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18–24

Slovo na den: Hle, panna počne a porodí syna.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. PROSINCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 12.		PO 13. 12.		ÚT 14. 12.		ST 15. 12.		ČT 16. 12.		PÁ 17. 12.		SO 18. 12.			
Antifona	42	40	1708	1924	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	42	40	1709	1926	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131		
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	125	135	126	135		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	94	99	1710	1926	1735	1954	104	111	108	114	126	136	129	140		
Antifona k Zach. kantiku	94	99	1614	1829	1735	1954	105	111	108	115	126	136	130	140		
Prosby	94	99	1711	1927	1724	1943	105	111	108	115	126	136	130	140		
Závěrečná modlitba	95	100	1614	1829	1615	1830	105	112	109	115	127	137	130	141		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133	123	133		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	124	133	124	133		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	106	112	109	116	127	137	130	141		
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	105	112	109	115	127	137	130	141		
Nešpory:																
Hymnus	41	39	41	39	1714	1932	1736	1955	41	39	41	39	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	125	135	114	123
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	1717	1934	1737	1956	107	113	110	117	128	138	115	123
Ant. ke kant. P. M.	93	97	97	102	1614	1829	1737	1956	107	114	110	117	128	139	132	143
Prosby	93	98	97	102	1718	1936	1731	1950	107	114	110	117	129	139	115	123
Záv. modlitba	95	100	95	100	1614	1829	1615	1830	105	112	109	115	127	137	117	126
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

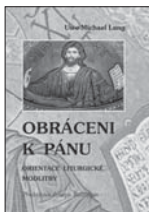
NOVINKA

OBRÁCENÍ K PÁNU • ORIENTACE LITURGICKÉ MODLITBY

*Uwe Michael Lang • Předmluva Joseph Ratzinger
Z italského přeložil P. ICLic. Mgr. Josef Rýznar*

Člen Kongregace oratoriánů sv. Filipa Neriho se zabývá orientací liturgické modlitby z hlediska historického, teologického a pastorálního. Kniha je cenným objektivním průvodcem, vzdáleným polemikám, v otázce obrácení kněze spolu s věřícími směrem k Pánu při slavnosti eucharistie. Autor zde představuje výsledky nejnovějšího bádání a nabízí tak nezbytný materiál k tomu, aby si čtenář mohl udělat o této věci správný úsudek. Kniha mj. vyjevuje přínos anglické církve k tomuto problému a bere vhodně v úvahu Oxford Movement devatenáctého století, hnutí, v němž uzrála konverze blahoslaveného Johna Henryho Newmana. Lang z těchto historických svědectví vyvozuje teologické odpovědi, které čtenáři předkládá.

Brož., A5, 144 stran, 149 Kč

tože druhého milujeme takového, jaký je, s tím, co k němu patří, co dělá, jak mluví a co vyznává. Láska totiž nepatří do kategorií, které vládou tomuto světu a které vyjadřujeme slovy: Co z toho budu mít? Pravá láska je a vždy musí být darem ve svobodě.

Portál, s. r. o. • Páté vydání • Brož., 130x200 mm, 72 stran, 135 Kč

POVÍDEJ MI O LÁSCĚ

Michel Quoist • Z francouzštiny přeložil Jan Joneš

V našem moderním světě se láska stala banalitou, ztratila hodnotu, zvěčněla. Znehodnotit lásku znamená narušit život. Je nejvyšší čas vrátit lásce její pravé místo v srdci člověka a světa, znovu objevit její nekonečnou dimenzi a vrátit jí její poezii. Tak jako se to podařilo M. Quoistovi v příbězích mladého člověka, který je doprovázen při svém objevování lásky mudrcem.

Portál, s. r. o. • Sedmé vydání • Brož., 130x200 mm, 216 stran, 249 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LÁSKA BEZ PODMÍNEK

John Powell • Z angličtiny přeložil Jan Fischer

Kniha odhaluje smysl slov „skutečná, bezpodmínečná láska“. Autor se v ní zamýšlí nad takovým vztahem, kdy si přestáváme klást jakékoli podmínky, pro-

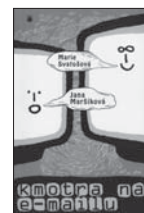

KMOTRA NA E-MAILU

Marie Svatošová - Jana Maršíková

E-mailová korespondence mezi zkušenou kmotrou a její kmotřenkou, žákyní 5. třídy ZŠ, dala vzniknout této knížičce. Není to pouhá ukázka toho, jak o své víře přemýšlí dospívající dítě, ale knížka je i dobrou inspirací pro otevřený rozhovor o Bohu s takovým dítětem.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x179 mm, 56 stran, 79 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2011
jsme uveřejnili v čísle 42.**

**Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali
při platbě svého předplatného Světla na rok 2011.**

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Viček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.